

**ประเด็นต่างๆ
เกี่ยวกับหลักความเชื่อของมุสลิม**

อับดุลอะซีซ บิน มัรซูก อัญ-ฎะเราะฟีย

หนังสือเล่มนี้ประมวลข้อมูลโดยสังเขปว่าด้วย

ยประเด็นต่างๆ

เกี่ยวกับหลักความเชื่อของมุสลิม อาทิ

อิสลามคือศาสนาของอัลลอฮ์

การอธิบายคำสอนศาสนา สิทธิของอัลลอฮ์

การจำแนกระหว่างศรัทธาและไม่ศรัทธา

องค์ประกอบของอีมานหรือความศรัทธา

การศรัทธาต่อคุณลักษณะของอัลลอฮ์

อัลกุรอานคือพระดำรัสของอัลลอฮ์

ระหว่างปัญญากับวะหีย์

การตัดสินเป็นของอัลลอฮ์ อัล-เกาะดร์

การกำหนดของอัลลอฮ์ โลกหลังความตาย

ญะมาอะฮ์ ญิฮาด การฟื้นฟูสภาพผู้ศรัทธา

อุบุดียะฮ์หรือสภาพแห่งการเป็นบ่าวต่ออัลล

อฮ์

โดยอาศัยการอธิบายที่กระชับและเข้าใจง่าย

ย

พร้อมหลักฐานอ้างอิงจากอัลกุรอานและหะ

ดีษไว้พอสมควร

เป็นหนังสือที่ควรค่าแก่ศึกษาและเรียนรู้โดย

เฉพาะผู้ที่เริ่มเรียนและผู้สนใจทั่วไป

<https://islamhouse.com/๔๒๖๔๒๔>

- [ประเด็นต่างๆ เกี่ยวกับ](#)
[\(หลักความเชื่อของมุสลิม\)](#)
 - [บทนำ](#)
 - [บทที่หนึ่ง ศาสนาของอัลลอฮ์](#)

- บทที่สอง
การอธิบายคำสอนศาสนา
- บทที่สาม สิทธิของอัลลอฮ์
- บทที่สี่ การจำแนกระหว่างศรัทธา
และไม่ศรัทธา
 - - หรือ ต้อดิง
ไม่นอบน้อมต่อทั้งสอง
 - - หรือ
ปฏิเสธบทบัญญัติอิสลามที่ชัดเจน
 - - หรือ
ปั้นเรื่องเท็จโดยกล่าวอ้างไปยังพระองค์อัลลอฮ์
- บทที่ห้า องค์ประกอบของอีมาน

- บทที่หก
การศรัทธาต่อคุณลักษณะของอัลลอฮ์
- บทที่เจ็ด
อัลกุรอานคือพระดำรัสของอัลลอฮ์
- บทที่แปด ระหว่างปัญญากับวะหีย์
- บทที่เก้า การตัดสินใจเป็นของอัลลอฮ์
- บทที่สิบ อัล-เกาะดร์
การกำหนดของอัลลอฮ์
- บทที่สิบเอ็ด โลกหลังความตาย
- บทที่สิบสอง ญะมาอะฮ์
- บทที่สิบสาม ญิฮาด
- บทที่สิบสี่ การฟื้นฟูสภาพผู้ศรัทธา
- บทที่สิบห้า อุมุดียะฮ์

ประเด็นต่างๆ เกี่ยวกับ (หลักความเชื่อของมุสลิม)

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเมตตา
ปราณียิ่งเสมอ

ประเด็นต่างๆ
เกี่ยวกับหลักความเชื่อของมุสลิม

บทนำ

อัลหัมดุลิลลาฮ์

มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิแห่งเอกองค์อัล
ลอฮ์ ผู้ทรงคู่ควรด้วยการสดุดีทั้งมวล
ความดีงามแห่งพระองค์นั้นมากมายไม่อาจ
นับคำนวณและการสรรเสริญพระองค์นั้นก็ล้น

นพันนับไม่ถ้วน

บุญคุณทั้งปวงเป็นของพระองค์ตั้งแต่เริ่มต้น
จนบัดนี้ปลาย

ข้าพเจ้าขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด
นอกจากพระองค์ ไม่มีคู่เคียง ไม่มีผู้เทียบเท่า
ไม่มีภาคี และไม่มีผู้เสมอเหมือน

ข้าพเจ้าขอปฏิญาณว่า มุหัมมัด
คือลัลลอฮ์อะลยฮิวะลัลลัม นั้น
เป็นทั้งบ่าวและศาสนทูตของอัลลอฮ์

และนี่ ก็คือ “หลักความเชื่ออย่างย่อ”
ที่ข้าพเจ้าเขียนขึ้นมาให้กับพี่น้องชาวเมือง
ซาม (ซีเรีย)

ในขณะที่พวกเขาได้เป็นเจ้าของดินแดนนี้

อีกครั้งหลังจากที่ตกอยู่ภายใต้การปกครองของ
ประเทศคริสเตียนนักร้องอาณานิคมมานา
น

แล้วก็ตกอยู่ใต้อาณัติของพวกเขาบาฏินียะฮ์มา
เป็นเวลาร่วมศตวรรษ ซึ่งผลก็คือ
ทำให้หลักการอิสลามหลายๆ
ประการทั้งที่เป็นเรื่องใหญ่และเรื่องปลีกย่อย
ถูกเปลี่ยนแปลงและแก้ไขไปมาก

แท้จริงแล้ว

มีหลายท่านจากพี่น้องในประเทศนั้นและจาก
ที่อื่นๆ

ได้ขอให้ข้าพเจ้าเขียนคำตอบต่างๆ

ต่อคำถามที่บ่าวจะถูกสอบสวนในวันกิยามะ
ฮ์ ว่าด้วยสิทธิของอัลลอฮ์เหนือปวงบ่าว

ที่ทรงสั่งบัญญัติมานับพันและบรรดานบีทั้งหลาย

จนถึงยุคแห่งสารอิสลามของนบีคนสุดท้าย
ท่านนบี มุหัมมัด
คือลัลลลอฮอะลยฮิวะลัลลัม

﴿شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا
إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا
الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ
إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ﴾ (١٣)
[الشورى : ١٣]

ความว่า

“พระองค์ได้ทรงกำหนดศาสนาแก่พวกเจ้า
เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติแก่นูห
และที่เราได้มีวะหีย์แก่เจ้าก็เช่นเดียวกับที่เรา
ได้บัญญัติแก่อิบรอฮีม มุซา และอีซา

ว่าพวกเจ้าจงดำรงศาสนาไว้ให้คงมั่น
และอย่าแตกแยกกันในเรื่องศาสนา
เป็นเรื่องใหญ่หลวงหนักหนาสำหรับพวกตั้ง
ภาคีในเรื่องที่เจ้าเรียกร้องเชิญชวนพวกเข
าไปสู่ศาสนานั้น

อัลลอฮฺทรงเลือกสำหรับพระองค์เป็นผู้ที่พร
ะองค์ทรงประสงค์
และทรงชี้แนะทางสู่พระองค์ให้แก่ผู้ที่ผินห
่นาสู่พระองค์” (อัช-ซุรอ ๑๓)

เมื่อความอยาก(ชะฮฺวะฮฺ)และผลประโยชน์ใ
นตัวคนมีมากขึ้น
ก็จะเพิ่มสภาวะของจิตใฝ่ต่ำ(ฮะวะ)มากขึ้น
ตามไปด้วย
และเมื่อฮะวะมีอยู่มากจนเกินไปความเห็นก็

จะแตกตัวตามออกมาอีกหลายแขนง
สุดท้ายเมื่อความเห็นแตกต่างกันมากมายก็
จะมีจำนวนกลุ่มและพวกต่างๆ
มากขึ้นมาโดยปริยาย

ในสภาพที่เสียงของชาวอาหรับอ่อนแรงและ
ไม่ได้รับความสนใจ
ก็จะยิ่งเพิ่มความง่ายตายและอิทธิพลของการ
รบิตเบียนและการสร้างความปลอดภัย
รวมถึงการอุปโลกน์ข้ออ้างที่พาดพิงเอามา
จากหะดีษและโองการของพระเจ้าเสียเอง

ถ้ากลุ่มต่างๆ ในยุคแรกและยุคต่อมา
ได้เคยกระทำการเหล่านี้มาแล้วอย่างสะดวก
ง่ายตาย

แน่นอนว่าเรื่องดังกล่าวสำหรับกลุ่มต่างๆ

ในยุคนี้ย่อมต้องง่ายและสะดวกกว่าอีก
ตราบใดที่ยังมี ชะฮฺวะฮฺ และ ชุบฮะฮฺ อยู่
เพราะแท้จริง

การสร้างความสะดวกเคลือบแคลงหรือชุบฮะฮฺนั้น
เริ่มต้นมาจากความอยากหรือชะฮฺวะฮฺก่อน
จากนั้นจึงค่อยพัฒนามาเป็นชุบฮะฮฺ
แล้วก็กลายเป็นลัทธิที่มีผู้ติดตามน้อยตาม
สุดท้าย

คนทั่วไปก็จะยึดถือเอาบทสรุปของมันโดยป
ปราศจากความรอบรู้ถึงที่มาที่ไปตั้งแต่แรกเรี
ม

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنفُسُكُمْ أَسْتَكْبَرْتُمْ
فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ ۝ ٨٧ ﴾ [البقرة: ٨٧]

ความว่า

“หรือว่าทุกครั้งที่มิเราะฮ์สูลคนใดมายังสุเจ้า
พร้อมกับสิ่งที่ใจของสุเจ้าไม่ชอบ
สุเจ้าก็จะแสดงความมยโสโอหัง
บางส่วนจากบรรดาเราะฮ์สูลเหล่านั้นพวกเจ้า
ก็ปฏิเสธ และอีกบางส่วนพวกเจ้าก็ฆ่า” (อัล-
บะเกาะเราะฮ์ ๘๓)

ในอายะฮ์นี้ อัลลอฮ์พูดถึง
จิตใจต่ำ(ฮะวา)ก่อน
แล้วมันก็กลายมาเป็นความมยโสโอหัง
จากนั้นก็กลายมาเป็นการปฏิเสธศรัทธาแล้ว
จบลงด้วยการอธรรมเป็นศัตรูคู่แค้น
ซึ่งจะเป็นเช่นนี้กับทุกๆ

ลัทธิและแนวคิดหลงทางในทุกยุคสมัยและ
ทุกกลุ่มชน

อัลลอฮ์ได้ทรงประทานสัจธรรมและทางนำ
มายังท่านนบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
ใครก็ตามที่ประสงค์จะรับมันในสภาพที่ใส
สะอาดก็จงรับมันจากแหล่งเดิมอันแรกๆ
ของมัน

ก่อนที่มันจะถูกเอาไปผสมปนเปกับความคิด
ของคน

เพราะวะหีย์(พระดำรัสและวิจารณ์ของอัลลอ
ฮ์)นั้นเปรียบได้เหมือนกับน้ำ

ส่วนปัญญาของมนุษย์นั้นเหมือนภาชนะ
อัลลอฮ์ได้ส่งวะหีย์มาแล้ววางไว้ในภาชนะ
นั่นคือหัวใจของท่านนบี

คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
จากนั้นท่านนบีก็ได้ถ่ายทอดเทวะห์ยูให้กับบรรดา
เศาะหาบะฮ์
แล้วเศาะหาบะฮ์ก็ถ่ายทอดให้กับบรรดาตาบิอีน
น
ยิ่งมีการถ่ายทอดมากเท่าไรความใสของน้ำก็
จะยิ่งจางลงและจะยิ่งขุ่นมัว เพราะฉะนั้น
ภาชนะที่ถูกต้องและสะอาดที่สุดก็คือภาชนะ
ของคนที่แรกๆ นั่นคือ เริ่มตั้งแต่ท่านนบี
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
จากนั้นก็เป็นที่เศาะหาบะฮ์
แล้วก็เป็นที่เหล่าตาบิอีน
ซึ่งมีบันทึกในหะดีษที่รายงานโดยมุสลิมจาก
กอบู มุซา เราะฎียัลลอฮุอันฮุ ว่า

«أَنَا أَمَنَةٌ لِأَصْحَابِي، فَإِذَا ذَهَبْتُ أَتَى أَصْحَابِي مَا يُوعَدُونَ، وَأَصْحَابِي أَمَنَةٌ لِأُمَّتِي، فَإِذَا ذَهَبَ أَصْحَابِي أَتَى أُمَّتِي مَا يُوعَدُونَ» [مسلم برقم ٢٥٣١]

ความว่า

“ฉันเป็นหลักประกันความปลอดภัยแก่เศาะหาบะฮ์ของฉัน
เมื่อฉันจากไปก็จะมีสิ่งที่ถูกสัญญามายังเศาะหาบะฮ์ของฉัน
และบรรดาเศาะหาบะฮ์ก็จะเป็นหลักประกันความปลอดภัยแก่ประชาชาติของฉัน
เมื่อเศาะหาบะฮ์ของฉันจากไปก็จะมีสิ่งที่ถูกสัญญามายังประชาชาติของฉัน” (มุสลิม
หมายเลข ๒๕๓๑)

ดังนั้น

ศาสนาจะต้องไม่ถูกนำเอามายึดถือปฏิบัติ
นอกเสียจากต้องผ่านวะหีย์จากอัลกุรอานและ
สุนนะฮ์เท่านั้น

﴿هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ
وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ﴾ [الجمعة: ٢]

ความว่า

“พระองค์ทรงเป็นผู้แต่งตั้งในหมู่ผู้ไม่รู้หนังสือซึ่งศาสนทูต(เราะสุล)ขึ้นมาคนหนึ่งจากพวกเขาเอง เพื่อให้เขาอ่านโองการต่างๆของพระองค์แก่พวกเขา และเพื่อให้เขาขัดเกลาจิตใจคนเหล่านั้นให้บริสุทธิ์

และให้เขาสอนคัมภีร์และให้ความรู้แก่พวกเขา” (อัล-ญุมอะฮ์ ๒)

ความรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับศาสนาที่เอามาจาก
สิ่งอื่นนอกจากอัลกุรอานและ
ะสุนนะฮ์ถือว่าเป็นความโง่เขลา

และความเข้าใจที่ถูกต้องที่สุดเกี่ยวกับวะหีย์
คือความเข้าใจของบรรดาเศาะหาบะฮ์

ในหนังสือเล่มนี้

เราจะกล่าวถึงสิ่งที่วะหีย์ได้พูดถึง

และสิ่งที่บรรดาเศาะหาบะฮ์เข้าใจ

และเป็นสิ่งที่ผู้คนในยุคที่ดีที่สุดเห็นพ้องกัน

ดังที่จะกล่าวต่อไปนี้ ...

บทที่หนึ่ง ศาสนาของอัลลอฮ์

อิสลาม คือ ศาสนาของอัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะ
พระองค์จะไม่ทรงรับศาสนาอื่นจากบ่าวของ
พระองค์ ไม่ว่าจะป็นมนุษย์หรือญิน
พระองค์ตรัสว่า

﴿ وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ ﴾ [آل عمران: 85]

ความว่า

“และผู้ใดแสวงหาศาสนาหนึ่งศาสนาใดอื่น
จากอิสลามแล้ว
ศาสนานั้นก็จะไม่ถูกรับจากเขาเป็นอันขาด
” (อาล อิมรอน ๘๕)

﴿ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ ﴾ [آل عمران: 19]

ความว่า “แท้จริง ศาสนา ณ
อัลลอฮ์นั้นคืออิสลาม” (อาล อิมรอน ๑๙)

และอิสลามก็คือศาสนาของเหล่าศาสนทูตที่
ทั้งหมด อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا
إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ۚ ﴾ [الأنبياء: ๒๕]

ความว่า

“และเราได้ส่งศาสนทูตคนใดก่อนหน้าเจ้า
นอกจากเราได้มีบัญชาแก่เขาว่า
แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากข้า
ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า” (อัล-
อันบิยาอ์ ๒๕)

﴿ إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ
 بَعْدِهِ وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
 وَالْأَسْبَاطِ وَعِيسَى وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ
 وَءَاتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ۗ ۱٦٣ وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ
 قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا
 ۱٦٤ رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ
 حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ۱٦٥ ﴾
 [النساء: ۱۶۳-۱۶۵]

ความว่า “แท้จริง เราได้มีโองการแก่เจ้า
 เช่นเดียวกับที่เราได้มีโองการแก่นูหฺและบรร
 รดานบีหลังจากเขา
 และเราได้มีโองการแก่อิบรอฮีม อิสมาอีล
 อิสฮาก ยะอฺกูบ เหล่าลูกหลานของยะอฺกูบ
 อีซา อัยยูบ ยูनुส ฮารูน และสุลัยมาน
 และเราได้ประทานคัมภีร์ชะบूरให้แก่ดาวิด
 #

และมีบรรดาศาสนทูตซึ่งเราได้เล่าถึงพวกเขาแก่เจ้ามาก่อนแล้ว

และมีบรรดาศาสนทูตซึ่งเรามีได้เล่าแก่เจ้าเกี่ยวกับพวกเขา

และอัลลอฮ์ได้ตรัสแก่มุซาจริงๆ #

พวกเขาเหล่านั้นคือบรรดาศาสนทูตที่มาในสถานะผู้แจ้งข่าวดีและในสถานะผู้ตักเตือน

เพื่อว่ามนุษย์จะได้ไม่มีหลักฐานใดๆ

อ้างแก้ตัวแก่อัลลอฮ์ได้ในเมื่อมีบรรดาศาสนทูตเหล่านั้นแล้ว

และอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงเดชานุภาพ

ผู้ทรงปรีชาญาณ” (อัน-นีส้าฮ์ ๑๖๓-๑๖๕)

หลังจากที่พระองค์ทรงกล่าวถึงนบีนูหฺ,

อิบรอฮีม, อีสฮาก, ยะอฺกุบ, ดาอูด, สุลัยมาน,

อัยยูบ, ยูซุฟ, มูซา, ฮารูน, ซะการียา,
ยะหฺยา, อีซา, อิลยาส, อิสมาอิล, อิลยะสะอ,
ยูนุส และ ลุฏ จากนั้นพระองค์ก็ตรัสว่า

﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَىٰ اللَّهُ فَبِهِدَاهُمُ آفَقْتَهُ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ
أَجْرًا إِن هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ ۙ﴾ [الأنعام: ٩٠]

ความว่า “ชนเหล่านี้

คือผู้ที่อัลลอฮ์ได้ทรงให้ทางนำแก่พวกเขา
ดังนั้น

ด้วยแนวทางของพวกเขานี้แหละเจ้าจงเจริญ
รวยตามเถิด

จงกล่าวเถิด(มุหัมมัด)ว่าฉันจะไม่ขอต่อพวก
ท่านซึ่งค่าจ้างใดๆ

ในการใช้ให้ศรัทธาต่ออัลกุรอาน

มันมิใช่อะไรอื่นนอกจากคำตักเตือนสำหรับ

ประชาชาติทั้งหลายเท่านั้น” (อัล-อันอาม ๙๐)

ศาสนาของบรรดาชนบีนั้นจะเหมือนตรงกันหมดในประเด็นที่เป็นหลักการพื้นฐาน อาจจะมีต่างกันบ้างในเรื่องปลีกย่อยบางส่วน แต่ก็ไม่ทั้งหมด

ส่วนปลีกย่อยอาจจะมีเปลี่ยนแปลงแต่ส่วนหลักการนั้น ไม่มีเปลี่ยนแปลง

แท้จริงอัลลอฮ์ได้ส่งนบีมุซาและอีซามายังกลุ่มชนอิสรออีล

ในคัมภีร์อินญีล(ไบเบิล)ที่ถูกประทานแก่นบีอีซาก็จะมีส่วนที่ยกเลิกบทบัญญัติบางส่วนในคัมภีร์เตารอต(โตราห์)ซึ่งถูกประทานให้แ

ก่นบีมุซาด้วย ท่านนบีอีซา อะลัยฮิสสลาม
ได้กล่าวแก่หมู่ชนของท่านว่า

﴿وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَإِلٰحًا لَّكُمْ بَعْضَ
الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ
وَاطِيعُونَ ۝٥٠﴾ [آل عمران: ٥٠]

ความว่า

“และฉันจะเป็นผู้มายืนยันสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า
ของฉัน อันได้แก่คัมภีร์เตารอต
และเพื่อที่ฉันจะได้อนุมัติแก่พวกท่านซึ่งบาง
สิ่งที่ถูกห้ามแก่พวกท่าน
และฉันได้นำสัญญาณหนึ่งจากพระเจ้าของ
ท่านมายังพวกท่านแล้ว
ดังนั้นจึงอย่าเกรงอัลลอฮ์เถิดและจงเชื่อฟังฉัน”
(อาล อิมรอน ๕๐)

มุซาและฮิซันน

ทั้งสองคนเป็นนบีที่ถูกส่งมายังประชาชาติเดียวกัน

กระนั้นเรื่องปลีกย่อยของแต่ละสมัยก็ยังมีที่ต่างกันบ้าง นับประสาอะไรกับนบีอื่นๆ ที่ถูกส่งมายังประชาชาติที่ต่างกันไปแล้วทีเดียว !

หลังจากนั้นไม่นาน ไม่มีบทบัญญัติไหนๆ ที่ถูกประทานให้เว้นแต่จะมีการบิดเบือนเข้ามาเกี่ยวข้องกับทั้งสิ้น อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿ وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُؤْنَ أَسِنَّتَهُمْ بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنْ أَلْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

[٧٨] ﴿ آل عمران : ٧٨]

ความว่า “และแท้จริง จากหมู่พวกเขา นั้น
มีกลุ่มหนึ่งบิดลื่นของพวกเขาในการอ่านคัม
ภีร์

เพื่อพวกเขาจะได้หลงกลคิดว่ามันมาจากคัม
ภีร์ ทั้งที่มันมิได้มาจากคัมภีร์

และพวกเขากล่าวแอบอ้างว่ามันมาจากที่อัล
ลอฮ์ ทั้งที่มันมิใช่มาจากอัลลอฮ์

และพวกเขากล่าวอ้างเท็จแก่อัลลอฮ์
ทั้งที่พวกเขาก็รู้กันดีอยู่” (อาล อิมรอน

๓๗๘)

[يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ] [النساء: ๔๖]

ความว่า

“พวกเขาบิดเบือนถ้อยคำจากที่ต่างๆ
ของมัน” (อัน-นีส้าฮ์ ๔๖)

การณดังกล่าวนั้นก่อให้เกิดอุปสรรคสำหรับ
คนทั่วไปที่จะเข้าถึงสังฆธรรมความถูกต้อง
ตามความหมายที่อัลลอฮทรงประสงค์
วิธีการแก้ไขอุปสรรคดังกล่าวนี้ก็คือการแต่
งตั้งนบีคนใหม่

พระองค์อัลลอฮจึงทรงให้ศาสนาอันถูกต้อง
ของพระองค์ฟื้นขึ้นมาอีกครั้งด้วยการแต่งตั้ง
ท่านนบีมุหัมมัด

คือลลลอฮอะลยฮวะลลลัม ดังนั้น
จึงไม่มีอิสลามใดๆ ที่บริสุทธิ์
และศาสนาใดๆ ที่ถูกต้อง

นอกจากศาสนาที่ถูกนำมาโดยมุหัมมัด
คือลลลอฮอะลยฮวะลลลัม เท่านั้น

﴿ وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي
الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِرِينَ ﴾ [آل عمران: ٨٥]

ความว่า

“และผู้ใดแสวงหาศาสนาหนึ่งศาสนาใดอื่น
จากอิสลามแล้ว
ศาสนานั้นก็จะไม่ถูกรับจากเขาเป็นอันขาด
และในวันอาคีเราะฮ์เขาจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุ
น” (อาล อิมรอน ๘๕)

พระองค์ได้กำหนดให้สารแห่งอิสลามครอบ
คลุมสำหรับประชาชาติทั้งหมด
ไม่ว่ามนุษย์หรือญิน
ไม่ว่าอาหรับหรืออะญัม(คนที่ไม่ใช่อาหรับ)

(وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا) [سبأ: ٢٨]

ความว่า “และเราไม่ได้ส่งเจ้ามา
เว้นแต่เพื่อปวงมนุษย์ทั้งมวล

ให้เป็นผู้แจ้งข่าวดีและผู้ตักเตือนแก่พวกเขา” (สะบะอ์ ๒๘)

ในเคาะฮ์หุสลิมมีหะดีษที่รายงานว่า

«وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ، لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ، يَهُودِيٍّ وَلَا نَصْرَانِيٍّ، ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ؛ إِلَّا كَانَ مِنَ أَصْحَابِ النَّارِ» [مسلم برقم 103]

ความว่า “ขอสาบานด้วยอัลลอฮ์ ผู้ซึ่งชีวิตของมุหัมมัดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ไม่มีใครที่ได้ฟังเกี่ยวกับฉันในหมู่ประชาชาตินี้ ไม่ว่าจะเป็ยิวหรือคริสต์ แล้วพวกเขาก็เสียชีวิตโดยที่ไม่ศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ฉัน

นอกเสียจากว่าเขาต้องกลายเป็นชานรก”
(มุสลิม หมายเลข ๑๕๓)

และแท้จริง

พระองค์อัลลอฮ์ได้ทรงพิทักษ์รักษาอัลกุรอานจากการถูกบิดเบือนแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลง พระองค์ตรัสว่า

{ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ۙ } [الحجر: ๙]

ความว่า “แท้จริง

เราได้ประทานอัลกุรอานลงมา และแท้จริง
เราจะเป็นผู้พิทักษ์รักษามัน” (อัล-หิจญ์ร ๙)

...

บทที่สอง การอธิบายคำสอนศาสนา

ไม่มีใครใดสามารถอธิบายความหมายของอิสลามและชี้แจงถึงจุดประสงค์ของอัลลอฮ์ที่มีอยู่ในคำสอนของอิสลาม

(ได้อย่างถูกต้องและครอบคลุม)

นอกจากอัลลอฮ์

ตามที่พระองค์ได้อธิบายไว้ในอัลกุรอานและในสุนนะฮ์ของนบีมุหัมมัด

คือลัลลอฮ์อะลยฮิวะลัลลัม

ผู้เป็นศาสนทูตของพระองค์ ดังนั้น

จึงไม่มีมนุษย์คนใดจะมีสถานะที่สูงส่งกว่านบีหรือศาสนทูตของอัลลอฮ์

ถึงแม้ันบีจะมีสถานะที่สูงส่ง

แต่ภารกิจของท่านเป็นเพียงผู้ป่าวประกาศ

และเผยแพร่สารจากพระผู้อภิบาลของท่าน
ท่านนั้น อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿يَأْتِيهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ﴾ [المائدة: 67]

ความว่า “เราะสุลเอ๋ย!
จงป่าวประกาศสิ่งที่ถูกประทานมาแก่เจ้าจาก
พระผู้อภิบาลของเจ้าเถิด” (อัล-มาอิดะฮ์
๖๗)

ส่วนหน้าที่ของนบีอีกประการหนึ่งคือการใ
ห้คำอธิบายควบคู่กับการป่าวประกาศ
(สารจากอัลลอฮ์) พระองค์ตรัสว่า

﴿وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلِّغُ الْمُبِينُ ۝ ๕๔﴾ [النور: ๕๔]

ความว่า

“และเราะสุลไม่มีหน้าที่อื่นใดนอกจากการป่าวประกาศที่ชัดเจน” (อัน-นุร ๕๔)

และการอธิบายอัลกุรอานเองก็มาจากอัลลอฮ์เช่นเดียวกัน พระองค์ตรัสว่า

﴿ فَأِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ وَرَبِّكَ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ۗ إِنَّ عَلَيْنَا لَلْآيَاتِ الْكُرْآنِ ۗ ﴾
[القيامة: 18-19]

ความว่า “ดังนั้น เมื่อเราอ่านอัลกุรอาน เจ้าก็จงอ่านตามนั้น แล้วจากนั้น แท้จริงมันเป็นหน้าที่ของเราที่จะอธิบายอัลกุรอาน(แก่เจ้า)” (อัล-กียามะฮ์ ๑๘-๑๙)

ส่วนสุนนะฮ์นั้น

ก็เป็นวะหีย์จากอัลลอฮ์ประเภทหนึ่ง

ที่ได้ประทานแก่ศาสนทูตของพระองค์
อัลลอฮ์ตรัสว่า

{ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۚ ۢ إِن هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ۚ }
[النجم: ๓-๔]

ความว่า “และมุหัมมัดไม่ได้พูดจากอารมณ์
แต่เป็นวะหีย์ที่อัลลอฮ์ทรงประทานให้”
(อัน-นัจญ์มฺ ๓-๔)

ดังนั้น ยามใดที่ท่านนบี
คือลัลลอฮุอะลยฮิวะลัลลัม
ถูกถามเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งและท่านมีคำต
อบอยู่แล้วซึ่งพระผู้อภิบาลของท่านได้ประ
ทานวะหีย์แก่ท่านก่อนหน้านั้น
ท่านก็จะให้คำตอบต่อคำถามดังกล่าว
และหากท่านยังไม่มีคำตอบหรือยังไม่ได้รับ

การประทานวะหฺยูเกี่ยวกับคำถามดังกล่าว
ท่านก็จะประวิงคำตอบจนกว่าวะหฺยูจะถูกละ
ระทานลงมา

และผู้ทีไกล้ชิดและเข้าใจท่านนบี
คือลัลลอฮฺอะลยฮิวะลัลลัม
มากที่สุดคือบรรดาเศาะหาบะฮฺของท่าน
ซึ่งความเข้าใจต่ออัลกุรอาน(คำอธิบาย)ของ
บรรดาเศาะหาบะฮฺสามารถใช้เป็นหลักฐาน
อ้างอิงได้

ถ้าหากผู้ใดกล่าวว่า
มีใครบางคนอื่นจากอัลลอฮฺที่ครอบครอง
ทบ์ญูญฺตีเกี่ยวกับศาสนา
ไม่ว่าจะเป็นสิ่งทีอนุมัตีหรือสิ่งต้องห้าม
แสดงว่าเขาผู้นั้นได้ตั้งภาคีให้มีหุ้นส่วนกับ

อัลลอฮ์ในด้านการชี้ขาดของพระองค์
ความเชื่อดังกล่าวเท่ากับเป็นการปฏิเสธศรั
ทธาและตั้งภาคีต่อพระองค์อย่างเป็นเอกฉัน
ท์

อัลลอฮ์จะไม่ทรงประทานคัมภีร์ของพระอง
ค์นอกจากว่าทุกคำพูดของพระองค์จะมีความ
หมายที่พระองค์ทรงประสงค์
และความหมายที่พระองค์ทรงประสงค์นั้นจ
ะไม่มีผู้ใดสามารถอธิบายหรือขยายความไ
ด้ถูกต้องนอกจากพระองค์เท่านั้น
หรือบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงอนุมัติเท่านั้น

สำหรับผู้ที่ทำการศึกษาและวิเคราะห์อัลกุร
อานต้องคำนึงถึงสองเงื่อนไขดังต่อไปนี้

๑.

ต้องไม่ออกจากสำนวนภาษาอาหรับและโครงสร้างของประโยค
ทั้งพยางค์เดี่ยวและพยางค์ประสม

๒.

ต้องไม่ค้ำกับความหมายที่มีการยืนยันใน
อัลกุรอานอย่างชัดเจน

ดังนั้น จึงไม่ใช่ที่ว่า ทุกๆ

สิ่งที่ถูกพาดพิงยังอัลลอฮ์จะเป็นสิ่งที่มาจาก
พระองค์จริง

เพราะชาวคัมภีร์ได้หลงทางเนื่องจากพยายามวิเคราะห์จนเลยเถิด บิดเบือนในสิ่งที่ชัดเจน

และพยายามลบล้างโองการที่คลุมเครือในทัศนะพวกเขา อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُؤْنَ أَلْسِنَتَهُم بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنَ
الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا
هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ
[آل عمران: ٧٨] ﴾

ความว่า “และแท้จริง จากหมู่พวกเขานั้น มีกลุ่มหนึ่งบิดลิ้นของพวกเขาในการอ่านคัมภีร์ เพื่อพวกเขาจะได้หลงกลคิดว่ามันมาจากคัมภีร์ ทั้งที่มันมิได้มาจากคัมภีร์ และพวกเขากล่าวแอบอ้างว่ามันมาจากที่อัลลอฮ์ ทั้งที่มันมิใช่มาจากอัลลอฮ์ และพวกเขากล่าวอ้างเท็จแก่อัลลอฮ์

ทั้งที่พวกเขาที่รู้จักกันดีอยู่” (อาล อิมรอน
๓๗๘)

พระองค์บอกว่า พวกเขาจะบิดล้น
“ด้วยคัมภีร์” ไม่ใช่ด้วยสิ่งอื่น
เพื่อให้พวกเขาเจ้าหลงกลคิดไปว่ามันมาจากคัม
ภีร์จริงๆ ทั้งนี้
เพราะความคล้ายกันจนแทบจะแยกไม่ออก
นั่นเอง
เพื่อที่พวกเขาจะได้หลงกลอย่างแนบเนียน
นลึกลับซึ่ง
...

บทที่สาม สิทธิของอัลลอฮ์

สิทธิของอัลลอฮ์

คือการภักดีต่อพระองค์เพียงพระองค์เดียวใน
ทุกมิติของการภักดี พระองค์ตรัสว่า

﴿وَاللَّهُمَّ إِلَهٌ وَحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ۝ ١٦٣﴾
[البقرة: ١٦٣]

ความหมาย

“และพระเจ้าของพวกเขาเจ้าคืออัลลอฮ์เพียงพระ
องค์เดียว

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกนอกจากพระผู้ทรงกรุ
ณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ” (อัล-
บะเกาะเราะฮ์ ๑๖๓)

และต้องไม่นำสิ่งอื่นมาเป็นภาคีกับพระองค์
ไม่ว่าด้วยใจ วาจา หรือกาย อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا ﴾ [النساء: ٣٦]

ความว่า “และจงเคารพสักการะอัลลอฮ์เถิด
และอย่านำสิ่งใดมาเป็นภาคีกับพระองค์”
(อัน-นีส้าฮ์ ๓๖)

การตั้งภาคีใหญ่(ชirik อักบรฺ)

จะ(ล้างผลาญความดีต่างๆ

จน)ไม่เหลือความดีใดๆ เลยสำหรับมนุษย์
อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ
لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴾ [الزمر:

[٦٥

ความว่า “และแท้จริง

ได้มีวะหฺยูแก่เจ้า(โอัมฺหัมมัด)และบรรดานบี

ก่อนหน้าเจ้าว่า หากแม้ว่าเจ้าตั้งภาคี
(ต่ออัลลอฮ์)

แน่นอนว่าการรักดีของเจ้า(ที่มีต่ออัลลอฮ์)จะ
ะมลายสิ้น

แล้วเจ้าก็จะกลายเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ขาด
ทุนอย่างแน่นอน” (อัซ-ซุมัร ๖๕)

พระดำรัสข้างต้นนั้นพาดพิงถึงศาสนทูตของ
พระองค์ คือท่านนบีมุหัมมัด
คืออัลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام
แล้วนับประสาอะไรกับผู้มีสถานะต่ำกว่าที่
ท่านเล่า ?

อัลลอฮ์จะไม่ทรงประทานอภัยแก่บ่าวที่ตั้งภา
คีกับพระองค์
นอกจากว่าบ่าวของพระองค์จะกลับตัวและเ

ลิกจากกรกระทำที่เป็นการตั้งภาคี พระองค์ตรัสว่า

﴿ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ ﴾ [النساء: ๔๘]

ความว่า “แท้จริง

อัลลอฮ์จะไม่ทรงประทานอภัยต่อการตั้งภา
คีกับพระองค์

และพระองค์จะทรงประทานอภัยต่อความผิด
ที่เบากว่านั้นสำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสง
ค์” (อันนิสาอ์ ๔๘)

พระองค์ยังตรัสอีกว่า

﴿ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ مَاتُوا وَهُمْ
كُفَّارًا فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ﴾ [محمد: ๓๔]

ความว่า “แท้จริง

บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและสกดกันจากหนทางของอัลลอฮ์

แล้วพวกเขาก็เสียชีวิตลงในขณะที่ยังเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาอยู่ ดังนั้น

อัลลอฮ์จะไม่ทรงประทานอภัยให้แก่พวกเขาตลอดกาล” (มุหัมมัด ๓๔)

และผู้ใดเสียชีวิตในสภาพที่ปฏิเสธศรัทธา เขาก็จะตกนรก อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَن دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۖ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۗ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢١٧﴾ [البقرة: ๒๑๗]

ความว่า

“และผู้ใดในหมู่พวกเจ้ากลับตัวออกจากศา

สนาของเขา

แล้วเขาเสียชีวิตลงในสภาพที่เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาแล้วไซ้ร การงานต่างๆ

ของชนเหล่านี้จะล่มสลาย ทั้งบนโลกนี้และในโลกอาคิเราะฮ์

และชนเหล่านี้แหละคือชาวนรก

ซึ่งพวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้ตลอดกาล”

(อัล-บะเกาะเราะฮ์ ๒๑๗)

อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ
وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿ ١٦١ ﴾ [البقرة: ١٦١]

ความว่า “แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา

แล้วเขาเสียชีวิตลงในสภาพที่เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา

ชนเหล่านี้จะได้รับการสาปแช่งจากอัลลอฮ์
(ด้วยการทำให้เขาห่างไกลจากความเมตตา
ของพระองค์)

และจะได้รับการสาปแช่งจากมะลาอิกะฮ์แล
ะมนุษย์ทั้งมวล” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ ๑๖๑)

บางที ในชีวิตของผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น
อาจจะทำประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันไ
วบ้าง

การกระทำที่เป็นประโยชน์ดังกล่าวนี้เป็น
เพียงการแบกรับภาระทางธรรมชาติที่อัลลอ
ฮ์ได้มอบให้แก่เขา เสมือนกับที่สรรพสิ่งอื่นๆ
ได้แบกรับภาระในการสร้างคุณูปการให้แก่
มนุษย์ เช่นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ลม
และก้อนเมฆ เป็นต้น

ซึ่งสิ่งเหล่านี้ให้ประโยชน์แก่มนุษย์มากกว่า
มนุษย์ด้วยกันเสียอีก

เพราะคำว่า “ปฏิเสศศรัทธา”

นั้นหมายถึงการปฏิเสศศรัทธาต่ออัลลอฮ์
ไม่ใช่ปฏิเสศต่อสรรพสิ่งตามธรรมชาติ(ที่พ
ระองค์ทรงสร้างขึ้น)

และการลงโทษก็จะเกิดขึ้นจากการปฏิเสศสิ
ทธิแห่งอัลลอฮ์

ไม่ใช่การปฏิเสศสิทธิแห่งสรรพสิ่งตามธรร
มชาติ

...

บทที่สี่ การจำแนกระหว่างศรัทธาและไม่ศรัทธา

อีมาน และ กุฟร คือ

ค่านามสองคำและหุกุมสองหุกุมที่พระองค์อัลลอฮ์เท่านั้นเป็นผู้ชี้ขาด ดังนั้น

จึงไม่สามารถเจาะจงว่าผู้ใดเป็นกุฟรเว้นแต่จะมีหลักฐานอ้างอิงอย่างชัดเจน

โดยมนุษย์บนโลกนี้แบ่งเป็นสองกลุ่มเท่านั้น คือ ผู้ศรัทธา และ ผู้ไม่ศรัทธา

พระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

(هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْكُمْ كَافِرٍ وَمِنْكُمْ مُؤْمِنٍ) [التغابن:]

ความว่า “พระองค์ คือผู้ทรงสร้างสุเจ้า
แล้วในหมู่สุเจ้าก็มีคนที่เป็นกาฟิร
และมีคนที่เป็นมุฮ์มิน” (อัต-ตะฮอบุน :๒)

ทั้งนี้

หุกลุ่มซึ่งขาดต่อบุคคลสองกลุ่มนี้ต้องเป็นหุกลุ่ม
ที่ถูกประทานโดยพระองค์อัลลอฮ์ในคัมภีร์
ของอัลลอฮ์และในหะดีษนบีของพระองค์เท
านั้น

ส่วนคนมุนาฟิกนั้น

พวกเขาแบ่งออกเป็นกลุ่มต่างๆ ดังนี้

หนึ่ง

คนกาฟิรที่ปกปิดความกุฟรและแสรังแสดง
ความอีมาน เช่น

ผู้แสรังแสดงให้ผู้อื่นเห็นว่าตนเป็นผู้ศรัทธา
ต่ออัลลอฮ์ คัมภีร์ และ เราะฮะฮ์ของพระองค์
แต่ภายในใจพวกเขากลับต่อต้าน
ไม่ศรัทธา ซึ่งการกระทำเช่นนี้ถือเป็นการ
การนิฟากใหญ่

สอง

คนมุสลิมที่ปกปิดมะคิยะฮ์และแสรังแสดงทำ
เป็นผู้รักดี เช่น
ผู้แสรังทำเป็นผู้ทำตามสัญญาและปกปิดกา
รน้อโกงและบิดพลิ้ว หรือ
แสรังทำจริงใจในคำพูดและปกปิดความหล
อกลงงไว้ในใจ นี่คือการนิฟากเล็ก

อนึ่ง

กฎในการคลุกคลีกับคนมุนาฟิกันนั้นให้ยึดหุ

ก่มีพืวเฟินหรือให้มอองจากกาแสดงออก
กล่าววที่ทคือให้คลุกคลีกันใฐานะที่เข่าเป็
นชาวมุสลิมตามลิ่งที่เห็นจากกาแสดงออก
ของพวกเขา

กฎเดิมของทรัพย์สมบัติและเลือดเนื้อของช
าวมุสลิมคือหะรอม และของกาฟิรคือหะลาล
แต่ก็ไม่ใช่จะคงที่เช่นนี้เสมอไป

เพราะบางทีคนกาฟิรอาจได้รับการคุ้มครอง
อันเนื่องจากพันธะสัญญา การสงบศึก
หรือการเป็นประชาชนของประเทศอิสลาม
ในขณะที่คนมุสลิมเองอาจต้องโทษประหาร
ชีวิตเพราะความผิดบาป เช่น การฆ่าผู้อื่น
หรือการชินาหลังจากที่แต่งงานแล้ว
เป็นต้น

ทั้งนี้

บุคคลหนึ่งยอมไม่ถูกตราว่าเป็นกุพรมอกจากร
เป็นผู้ที่พระองค์อัลลอฮ์และเราะสุลของพระ
องค์ชี้ขาดเท่านั้น เช่น

-

เป็นผู้ปฏิเสธพระองค์อัลลอฮ์หรือนบีของพระ
องค์อัลลอฮ์

- หรือ เยาะเย้ย

ดูหมิ่นพระองค์อัลลอฮ์และเราะสุลของพระ
องค์ พระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

﴿قُلْ أِبَاللّٰهِ وَءَايٰتِهِۦ وَرَسُوْلِهِۦ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِءُوْنَ ۚ لَا
تَعْتَذِرُوْا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ اِيْمَانِكُمْ اِنْ نَّعَفُ عَنْ طَآئِفَةٍ مِّنْكُمْ
نُعَذِّبُ طَآئِفَةً اِنَّهُمْ كَانُوْا مُجْرِمِيْنَ ۝۶۶﴾ [التوبة: ۶۵-

ความว่า “จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด)
ว่าพวกท่านทำเล่นๆ กับพระองค์อัลลอฮ์
โองการของพระองค์และเราะสุลของพระองค์
กระนั้นหรือ? พวกท่านอย่ามาแก้ตัวเลย
แท้จริงพวกท่านได้ตกเป็นกาฟิรแล้ว
หลังจากที่เคยศร်ร้ทามา
หากเราจะอภัยโทษให้แก่กลุ่มหนึ่งในหมู่พวก
เจ้า เราก็จะลงโทษอีกกลุ่มหนึ่ง
เพราะพวกเขาเป็นผู้กระทำความผิด” (อัต-
เตาบะฮ์ : ๖๕-๖๖)

- หรือ ดื้อดึง ไม่นอบน้อมต่อทั้งสอง

- หรือ ปฏิเสธบทบัญญัติอิสลามที่ชัดเจน

- หรือ

ป็นเรื่องเท็จโดยกล่าวอ้างไปยังพระองค์อัลลลอฮ์

พระองค์อัลลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

﴿ إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكَذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكٰذِبُونَ ﴾ [النحل: ١٠٥]

ความว่า

“มีเพียงพวกที่ไม่ศรัทธาต่อโอองการต่างๆ ของพระองค์อัลลลอฮ์เท่านั้นที่ป็นเรื่องเท็จขึ้น พวกเหล่านี้แหละคือพวกโกหก” (อัล-นะห์ล : ๑๐๕)

พระองค์อัลลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

﴿ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ۖ ﴾ [العنكبوت: ٦٨]

[٦٨]

ความว่า

“และใครเล่าจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ก่ความเท็จขึ้นแอบอ้างพระองค์อัลลอฮ์ หรือปฏิเสธสัจธรรมเมื่อมาถึง ในนรกญะฮันนัมนั้นมีที่พำนักสำหรับบรรดาคนกาฟิรไม่ใช่ดอกหรือ ?” (อัล-อันกะบูต :๖๘)

- หรือ

ทำอิบาดะฮ์ต่อผู้อื่นนอกเหนือพระองค์อัลลอฮ์ พระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

﴿ وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ
عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ۝ ١١٧ ﴾ [المؤمنون :
[١١٧]

ความว่า

“และผู้ที่ไต่หวงวอนขอจากพระเจ้าอื่นคู่เคียงกับ
อัลลอฮ์

โดยไม่มีหลักฐานพิสูจน์แก่เขาในการนี้

แท้จริงบัญญัติของเขาอยู่ที่พระเจ้า

แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาจะไม่ประสบความสำเร็จ” (อัล-มุอ์มินูน : ๑๑๗)

ทั้งนี้

ไม่ว่าจะเป็นอิวาตะฮ์ที่ทำเพื่อผู้อื่นนอกเหนือ
ออกจากพระองค์อัลลอฮ์ หรือ

ยึดเอาพระเจ้าจอมปลอมต่างๆ เป็นสื่อกลาง

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นกุฟร

พระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

﴿وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ
وَيَقُولُونَ هُوَ لَآءِ شَفَعْنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَنْتَبِئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ
فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ
﴿ ١٨ ﴾ [يونس: ١٨]

ความว่า

“และพวกเขาจะเคารพสักตีสสิ่งอื่นนอกเหนือ
จากพระองค์อัลลอฮ์

ที่มิให้คุณให้โทษแก่พวกเขา

และพวกเขาจะกล่าวว่า

เหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือเรา ณ

พระองค์อัลลอฮ์ จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด)

พวกท่านจะมาบอกอัลลอฮ์เกี่ยวกับสิ่งในชั้น

ฟ้าต่างๆ

และในแผ่นดินที่พระองค์ไม่ทรงรู้กระนั้นหรือ ?

พระองค์ทรงมหาบริสุทธิ์และทรงสูงส่งเหนือสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคีขึ้น” (ยูนุส :๑๘)

- หรือ

ทำอิบาดะฮ์ต่อผู้อื่นในสิ่งที่สมควรกระทำต่อพระองค์อัลลอฮ์เพียงผู้เดียวเท่านั้น เช่น ละเมิดสิทธิในการตราบทกฎหมายและออกหุกุม โดยทำเรื่องหะรอมให้เป็นเรื่องหะلال เพราะการตราบทกฎหมายและออกหุกุมเป็นสิ่งที่อัลลอฮ์เรียกว่าอิบาดะฮ์ ดังที่พระองค์อัลลอฮ์ ได้ตรัสว่า :

﴿ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ۝ ٤٠ ﴾ [يوسف: ٤٠]

ความว่า

“การบัญญัติกฏเป็นสิทธิสงวนไว้สำหรับพระ
องค์อัลลอฮ์เท่านั้น

พระองค์ทรงใช้มิให้พวกท่านเคารพอิบาดะ
ฮ์สิ่งใดนอกจากต่อพระองค์เพียงผู้เดียวเท่า
นั้น

นั่นคือศาสนาที่เที่ยงธรรมแต่มนุษย์ส่วนใหญ่
มักไม่รู้” (ยูซุฟ : ๔๐)

- หรือ

ยอมรับว่ามีผู้อื่นนอกเหนือพระองค์อัลลอฮ์
วงรู้สิ่งเร้นลับ เช่น ทำไสยศาสตร์ หรือ
ดูหมอ พระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

﴿ قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ ﴾
[النمل: ٦٥]

ความว่า “จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด)

ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าต่างๆ

และแผ่นดินจะรู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัย

นอกจากพระองค์อัลลอฮ์

และพวกเขาจะไม่รู้ว่า

เมื่อไหร่พวกเขาจะถูกฟื้นคืนชีพ” (อัน-นัมล
:๖๕)

- หรือ

อ้างความสามารถในการสร้างและบริหารจักรวาล ชีวิต และความตาย

พระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

(أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَبَّهُهُ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ
اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَحِيدُ الْقَهُّورُ ۝ ١٦) [الرعد: ١٦]

ความว่า

“หรือพวกเขานั้น ได้ยึดเอาเหล่าภาคีที่สามารถ
รบบันดาลสร้างเหมือนกับการสร้างของพระ
องค์

จนพวกเขาสับสนแยกแยะงานสร้างไม่ถูกก
ระนั้นหรือ? จงกล่าวเถิด

พระองค์อัลลอฮ์คือผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง

และพระองค์คือผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงพิชิต”

(ฮัร-เราะฮัด : ๑๖)

-
เช่นเดียวกับการยึดถือคนกาฟิรเป็นขวัญใจ
แจกเช่นชาวมุสลิม

ไม่ว่าจะอยู่ในรูปการมอบความรักหรือการให้ความช่วยเหลือ พระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

[وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ] (المائدة: ๕๑)

ความว่า

“และผู้ใดในหมู่สุเจ้ายึดติดผูกพันกับพวกเขา

แน่นอนผู้นั้นก็เป็นผู้หนึ่งของพวกเขา” (อัล-มาอิดะฮ์ : ๕๑)

และผู้ใดสามารถจะเข้าถึงความรู้อิสลามได้ แต่เขากลับละเว้นและหันหลังด้วยความสมัครใจ คนเช่นนี้คือคนกาฟิร แม้ว่าจะกระทำโดยไม่รู้ก็ตาม เพราะเขาจัดเป็นคนไม่รู้ประเภทที่สามารถ

เรียนได้แต่ไม่ยอมเรียนรู้ ด้วยเหตุนี้
พระองค์อัลลอฮ์ จึง ได้ตรัสว่า :

{بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ مُّعْرِضُونَ ۚ} [الأنبياء: ๒๔]

ความว่า

“แต่พวกเขาส่วนใหญ่มักไม่รู้ความจริง
เลยจึงหันหลังเมินห่าง” (อัล-อันบิยาอ์ :๒๔)

ซึ่งพระองค์อัลลอฮ์

ได้ระบุว่าพวกคนเหล่านี้เป็นคนโง่ด้วยความ
มยินยอม พระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

{وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُنذِرُوا مُّعْرِضُونَ ۚ} [الأحقاف: ๓]

ความว่า

“แต่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเป็นผู้หันหลังให้
กับคำตักเตือน” (อัล-อะหฺกอฟ : ๓)

ทั้งนี้

ความไม่รู้ในรายละเอียดของอิสลามเพราะ
การหันหลังให้กับความจริงยามเมื่อได้ฟังนี้
น

ไม่สามารถใช้เป็นข้ออ้างต่อหน้าอัลลอฮ์ได้
ส่วนมากผู้คนมักตกอยู่ในความหลงผิดเพร
าะกรณีเช่นนี้แหละ

เพราะได้ฟังความจริงแบบขาดวรรคขาดตอ
นแล้วก็หันหลังทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ในรายละเอียด

ดังนั้น

การไม่รู้จักไตร่ตรองในหลักฐานทางธรรมชาติที่อัลลอฮ์ทรงสร้างและทางศาสนาที่ทรงบัญญัติจึงเป็นคุณลักษณะของคนกาฟิรส่วนใหญ่ พระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

﴿ وَكَأَيِّن مِّنْ آيَةٍ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ يَمُرُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴿ ١٠٥ ﴾ [يوسف: ١٠٥]

ความว่า

“และมีสัญญาณในชั้นฟ้าและแผ่นดินมากไ
हनแล้วที่พวกเขาเจอบ

แต่พวกเขากลับหันหลังไม่แยแส”(ยูซุฟ
:๑๐๕)

และพระองค์อัลลอฮ์ ได้ตรัสว่า :

(بَلْ أَتَيْنَهُم بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَن ذِكْرِهِمْ مُعْرِضُونَ ۝ ٧١)
[المؤمنون: ٧١]

ความว่า

“แต่ที่เราได้นำบทเตือนตนของพวกเขา(คืออัลกุรอาน)มาให้พวกเขาแล้ว แต่พวกเขาเป็นผู้หันหลังให้กับบทเตือนตนของพวกเขา” (อัล-มูอฺมินูน : ๗)

การไม่ปฏิบัติเพราะมีความรู้ไม่เพียงพอ นั้นไม่สามารถใช้เป็นข้ออ้างให้หลุดพ้นจากความบกพร่องไม่ปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ในระหว่างมนุษย์ด้วยกันได้ แล้วนับประสาอะไรกับความบกพร่องในสิทธิและหน้าที่ที่ผูกพันกับพระองค์อัลลอฮ์

ฉะนั้น สติปัญญา

จึงไม่มีความหมายหากไม่วิเคราะห์และไตร่
ตรองสัญญาณความยิ่งใหญ่ของพระองค์อัล
ลอฮ์

มันจะใช้ประโยชน์ไม่ได้เลยแม้ว่าจะมีสิ่งแป
ลกประหลาดทุกๆ วันปรากฏให้เห็น
พระองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

﴿ وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَّحْفُوظًا وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا
مُعْرِضُونَ ۝ ۳۲ ﴾ [الأنبياء: ۳۲]

ความว่า

“และเราได้สร้างชั้นฟ้าให้เป็นหลังคาที่แข็ง
แกร่ง

และพวกเขาก็ยังไม่แยแสกับสัญญาณความ
อลังการต่าง ๆ ของมัน” (อัล-อันบิยาอ์ : ๓๒)

มนุษย์จึงเข้าใจผิดที่คิดว่าเราสามารถถอย
นวลจากความผิดบาปในการไม่ปฏิบัติตาม
ศาสนาอย่างละเอียดและหันหลังให้กับอิสล
าม

สรุปแล้ว

สาเหตุแห่งการเพิกเฉยต่อศาสนานั้นเป็นเพ
ราะความหึงยโส หรือ หลงระเริง หรือ
ใฝ่ต่ำตามอารมณ์ ด้วยเหตุนี้เอง
เมื่อความทุกข์ยากเกิดขึ้น
มันจะกวาดความหึงยโสและความสุขสบา
ยออกไป

เขาก็จะมองเห็นความจริงและหวนกลับอยู่ใ
นหนทางที่ถูกต้องอีกครั้ง

...

บทที่ห้า องค์ประกอบของอีมาน

อีมาน (ความศรัทธา) คือ วาจา การปฏิบัติ และความเชื่อมั่น สามประการนี้คือองค์ประกอบของอีมาน ซึ่งสามารถเปรียบเทียบได้กับการละหมาดมัฆริบ ซึ่งมีจำนวนสามร็อกอะฮ์ หากผู้ใดปฏิบัติขาดไปแม้เพียงหนึ่งร็อกอะฮ์ ก็ไม่ถือว่าเป็นการละหมาดมัฆริบ เช่นเดียวกับอีมาน เมื่อองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่ง (วาจา การปฏิบัติ และความเชื่อมั่น) ขาดไปก็ไม่ถือว่าเป็นอีมาน

เราไม่สามารถเรียกองค์ประกอบสามประการนี้เป็นเงื่อนไข(ซุรฎ) ของอีมาน หรือ สิ่งจำเป็น(วาญิบ) ของอีมาน หรือหลักการ (รูกัน) ของอีมาน แม้ว่าศัพท์เฉพาะเหล่านี้จะนำซึ่งความหมายที่ถูกต้อง แต่บางครั้งก็อาจทำให้เกิดข้อผูกมัดที่ผิดๆ ในประเด็นต่อเนื่อง

แท้จริง องค์ประกอบสามประการนี้ หากมีการปฏิเสธส่วนใดส่วนหนึ่งก็ถือว่าเป็นการปฏิเสธอีมานทั้งหมด เหล่านี้คือสิ่งพิเศษที่มีเฉพาะในศาสนบัญญัติของประชาชาตินบีมุหัมมัด คือลัลลลอฮุอะลยฮิวะลัลลัม เท่านั้น

นำจากอัลลอฮฺมาเผยแพร่(แก่มวลมนุษย์)คือ
สังฆกรรม

การทำงานของหัวใจ คือ
ความรักที่มีต่ออัลลอฮฺ ต่อท่านนบีของพระ
องค์ ต่อศาสนาอิสลาม
ตลอดจนความรักที่มีต่อสิ่งที่อัลลอฮฺและศาส
นทูตของพระองค์โปรดปราน
และบริสุทธิ์ใจในการภักดีต่อพระองค์

วาจา ณ

ที่นี้มีได้จำกัดเฉพาะคำพูดที่ดีทั่วไป เช่น
สังฆะวาจา คำพูดที่อ่อนโยนกับบิดามารดา
การกล่าวทักทาย
หรือการชี้แนะทางเดินสำหรับผู้หลงทาง
เนื่องจากวาจาเช่นนี้เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนชี้

นชอบแม้จะเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ก็
ตาม แต่วาจาใจ ณ ที่นี้หมายถึง
สิ่งพิเศษที่มีเฉพาะในศาสนบัญญัติของประ
ชาชาตินบีมุหัมมัด
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام เท่านั้น
วาจาใจที่ประเสริฐที่สุดคือการกล่าวคำปฏิ
ญาณสองประโยค (อัส-ชะฮาดะตัยน)
การกล่าวตัสบีหฺ และการกล่าวตักบิร
เป็นต้น

การงาน ณ

ที่นี้มีได้จำกัดเฉพาะการงานที่ดีทั่วไป เช่น
ความกตัญญูต่อบิดามารดา
การขจัดสิ่งปฏิกูลหรือสิ่งอันตรายบนท้องถ
นน การให้อาหารแก่คนยากจน

การช่วยเหลือผู้ที่ถูกรังแก
การต้อนรับแขก เป็นต้น
เนื่องจากการกระทำเหล่านี้เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุก
คนชื่นชอบแม้ว่าเขาผู้นั้นจะไม่ได้ศรัทธา
ต่ออัลลอฮ์ก็ตาม

แต่การงาน ณ ที่นี้หมายถึง
การงานเฉพาะที่อัลลอฮ์ให้ศาสนทูตของพระ
องค์นำมาเผยแพร่ เช่น การละหมาด
การจ่ายซะกาต การถือศีลอด
การประกอบพิธีหัจญ์ เป็นต้น

การงานที่ดี
ที่ทุกศาสนาแห่งฟากฟ้าและสัญชาติญาณค
วามเป็นมนุษย์ต่างยอมรับว่าเป็นการงานที่
ดี เช่น ความปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์

มีสิ่งจะในคำพูด

ความกตัญญูต่อบิดามารดา

การบริจาคอาหารแก่คนจน

การขจัดสิ่งที่เป็นอันตรายบนท้องถนน
เป็นต้น

หากการงานเหล่านั้นกระทำไปด้วยความบ
ริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮ์ก็จะทำให้อิमानเพิ่มขึ้น

และหากบุคคลใดไม่ได้กระทำสิ่งที่กล่าวมา
ข้างต้นก็ไม่ได้ถือว่าเขาผู้นั้นไร้อิमान

และการมีอยู่ของการงานเหล่านั้นมิได้ชี้ให้
เห็นว่ามีอิमानอยู่ด้วยเสมอไป

หากแต่เป็นสิ่งที่บ่งชี้ว่าสัญญาชาติญาณดั้งเดิม
ที่ถูกต้องของมวลมนุษย์นั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลง

แปลงคือยอมรับในสังขธรรมเสมอ

ดังที่อัลลอฮ์ตรัสว่า

(فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا) [الروم: ٣٠]

ความว่า

“คือกมลสันดานตามธรรมชาติแห่งการเสก
สรรค์ของอัลลอฮ์
ซึ่งพระองค์อัลลอฮ์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาบน
ฐานแห่งนี้” (อัล-รุม : ๓๐)

อีมาน มีการเพิ่ม มีการลด
และมีการสูญสิ้น
อีมานจะเพิ่มขึ้นด้วยการเคารพภักดีต่ออัลล
อฮ์
อีมานจะลดลงด้วยการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือเ
นรคุณอัลลอฮ์
และอีมานจะไม่สูญสิ้นนอกจากด้วยการปฏิเสธ

สรีรวิทยาและการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ พระองค์ตรัสว่า

﴿ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَّتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا
تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ۚ ﴾
[الأنفال: ๒]

ความว่า “แท้จริงบรรดาผู้ที่ศรัทธานั้น คือ
ผู้ที่เมื่ออัลลอฮ์ถูกกล่าวขึ้นแล้ว
หัวใจของพวกเขาก็หวั่นเกรง
และเมื่อบรรดาโองการของพระองค์ถูกอ่าน
แก่พวกเขา
โองการเหล่านั้นก็เพิ่มพูนความศรัทธาแก่พ
พวกเขา และแต่พระเจ้าของพวกเขา
พวกเขามอบหมายกัน” (อัล-อันฟาล : ๒)

และพระองค์ยังตรัสอีกว่า

{وَيَزِدَادَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِيمَانًا} [المدثر: ٣١]

ความว่า

“...และบรรดาผู้ศรัทธาจะได้อเพิ่มพูนการศรัทธา...” (อัล-มุดดัซซิม : ๓๑)

และพระองค์ยังตรัสอีกว่า

{هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيمَانِهِمْ} [الفتح: ๔]

ความว่า

“พระองค์คือผู้ทรงประทานความสงบลงมาในจิตใจของบรรดาผู้ศรัทธาเพื่อพวกเขาจะได้อเพิ่มพูนการศรัทธาให้กับศรัทธาที่มีอยู่แล้วของพวกเขา...” (อัล-ฟัตห : ๔)

อีมานจะไม่ปรากฏขึ้น
นอกจากด้วยสิ่งต่อไปนี้

- ด้วยความเชื่อมั่นและศรัทธา
ด้วยวาจาใจ คือ
ศรัทธาต่อศาสน์แห่งอิสลาม
และด้วยการงานของจิตใจ
คือความรักที่มีต่ออัลลอฮ์และศาสนทูตของ
พระองค์
และรักในสิ่งที่อัลลอฮ์และศาสนทูตของพระ
องค์โปรดปราน
- ด้วยวาจาของลิ้น
- แล้วด้วยการกระทำของอวัยวะอื่นๆ

﴿ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ﴾ [البقرة: ٢٨٦]

ความว่า

“อัลลอฮ์จะไม่ทรงบังคับใช้ชีวิตหนึ่งชีวิตใด นอกจากตามความสามารถของชีวิตนั้นเท่านั้น...” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : ๒๘๖)

พระองค์ตรัสอีกว่า

﴿ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَاءً آتِنَهَا ﴾ [الطلاق: ٧]

ความว่า

“...อัลลอฮ์มิได้ทรงบังคับใช้ชีวิตใด เว้นแต่ตามที่พระองค์ทรงประทานมาแก่ชีวิตนั้น...” (อัญ-ฏะลาท: ๗)

...

บทที่หก

การศรัทธาต่อคุณลักษณะของอัลลอฮ์

อัลลอฮ์ทรงมีคุณลักษณะอันสูงส่ง

มีพระนามอันงดงาม

ไม่มีใครที่จะรู้จักพระองค์ดียิ่งไปกว่าตัวพระองค์เอง เพราะฉะนั้น

เราจึงปฏิเสธคุณลักษณะต่างๆ

ที่พระองค์เองปฏิเสธ

เรายืนยันคุณลักษณะต่างๆ

ตามที่พระองค์เองได้ยืนยันในคัมภีร์ของพระองค์ ในสุนนะฮ์นบีของพระองค์

เราจะปฏิเสธทุกสิ่งที่เป็นข้อบกพร่องต่อพระองค์โดยภาพรวม(อัน-นัฟยฺ อัล-มุจญ์มัล)

เราจะยืนยันทุกคุณลักษณะที่ดิงามอันสมบูร

ณ์แก่พระองค์โดยละเอียด(อัล-อิษบาต อัล-มุฟศค็อล) เราจะไม้อธิบายวิธีการ(ตักยีฟ) ไม่เปรียบเทียบ(ตัชบีฮ) และไม่ยกคู่เสมอเหมือน(ตัมซีล)

ใครก็ตามที่ทำให้คุณลักษณะอันบกพร่องแก่พระองค์แบบละเอียด เราก็จะปฏิเสธคุณลักษณะเหล่านั้นจากพระองค์โดยละเอียดเช่นกัน ดังที่พระองค์ทรงปฏิเสธการมีคู่ครองและบุตรจากตัวพระองค์เองว่า

[الأنعام: ١٠١] (أَنِّي يَكُونُ لَهُ وَاوَدٌ وَلَمْ تَكُنْ لَهُ صَحِيبَةً)

ความว่า “พระองค์จะมีบุตรได้อย่างไร ในเมื่อพระองค์ไม่ทรงมีคู่ครอง” (อัล-อันอาม ๑๐๑)

(لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ۝) [الإخلاص: ۳]

ความว่า “พระองค์ไม่ทรงมีบุตร
และไม่ทรงถูกกำเนิด” (อัล-อิคลาศ ๓)

พระองค์ปฏิเสธคุณลักษณะที่ยิวได้กล่าวหา
ว่าพระองค์เป็นผู้ตระหนี่

(وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا
قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ) [المائدة: ๖๔]

ความว่า “บรรดา ยิว ได้กล่าวอ้างว่า
พระหัตถ์ของอัลลอฮ์นั้นถูกล่าม
มือของพวกเขา นั้นแหละโดนล่าม
และพวกเขาถูกสาปแช่งเนื่องด้วยคำพูดที่พ
พวกเขา กล่าวอ้าง ทว่า

พระหัตถ์ทั้งสองของอัลลอฮ์นั้นทรงแผ่กว้าง
เสมอ” (อัล-มาอิดะฮ์ ๖๔)

เราจะปล่อยผ่านโองการต่างๆ ที่เป็นวะหีย์
เช่นโองการที่พูดถึงคุณลักษณะและพระนาม
ต่างๆ ของพระองค์
โดยที่เราจะยืนยันตามข้อเท็จจริงของมันแ
ละเรารับรู้ร่องรอยบางอย่างของมัน
โดยจะไม่เพิ่มเติมมากไปกว่านั้น
เพราะอัลลอฮ์นั้นไม่มีสิ่งใดที่เหมือนพระองค์
พระองค์ตรัสว่า

(لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ ۖ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ۝ ๑๑) [الشورى:

ความว่า “ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์
และพระองค์นั้นเป็นผู้ไต่ยืน ผู้ทรงเห็นยิ่ง”
(อัซ-ซุรอ ๑๑)

ไม่อนุญาตให้เราเปรียบเทียบคุณลักษณะของ
องอัลลอฮ์กับสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น
เพราะการเปรียบเทียบนั้นต้องมีฟอรอ
(สาขาที่ออกมาจากต้นแบบ) และมี อัศล
(ต้นแบบที่ใช้เปรียบเทียบ)
ซึ่งอัลลอฮ์นั้นทรงเอกะไม่มีคู่เสมอเสมอเหมือน
อน
จึงไม่มีสาขาที่จะเอาต่อเทียบกับพระองค์ได้
และไม่มีต้นแบบที่อยู่เหนือไปกว่าพระองค์
ทรงเอกะและบริหารจัดการทุกสิ่ง ไม่มีบุตร
ไม่มีผู้ให้กำเนิด ไม่มีคู่ใดๆ ทั้งสิ้น

ปัญญาของมนุษย์ คือ
เครื่องมือที่อัลลอฮ์ทรงสร้างขึ้นมาให้เอาสิ่ง
ที่มันได้ฟังไปเปรียบเทียบกับสิ่งที่มันได้เห็น
มันจะฟังโองการต่างๆ
ของอัลลอฮ์ที่ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของพ
ระองค์แต่มันไม่เคยได้เห็นพระองค์จริงๆ
แล้วก็จะเอาไปเปรียบกับตัวอย่างที่ใกล้เคียง
ที่สุดที่มันเคยเห็น
ปัญญาของทุกคนจะจินตนาการตามที่มันเค
ยเห็น และจะให้การอธิบายตามที่เคยดู
ในขณะที่อัลลอฮ์นั้นไม่มีคู่ใดๆ
ที่จะเอามาเปรียบได้ในจินตนาการของปัญ
ญาใดๆ ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น
เราจึงไม่สามารถที่จะปฏิเสธหรือยกเลิกพระ
นามใดๆ หรือคุณลักษณะใดๆ

ของพระองค์เพียงเพราะเราเคยเห็นตัวอย่าง
ที่ไม่งดงามในจินตนาการของเรา
ซึ่งเราต้องการจะปฏิเสธจินตนาการนั้นด้วย
การปฏิเสธคุณลักษณะของอัลลอฮ์หรือพระ
นามของพระองค์
วิธีการนี้ทำให้เราตกอยู่ในกับดักการเปรียบเทียบ
เทียบที่โมฆะ (กียาส บากุิล)
และหล่นลงไปในกลุ่มแห่งการปฏิเสธโองการ
ที่ถูกต้องจากอัลลอฮ์
ทว่าสิ่งที่เราต้องทำก็คือ
ให้เราปฏิเสธความหมายชั่วๆ
ที่ไม่ถูกต้องในจินตนาการของเราแทน
และให้ยืนยันตามที่อัลลอฮ์ทรงให้คุณลักษณะ
แก่พระองค์เอง
และเราก็หยุดเพียงแค่นั้น อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ عِلْمًا ﴾
[طه: ١١٠]

ความว่า

“ทรงรู้ทั้งสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าและเบื้องหลังพวกเขา

ในขณะที่พวกเขาไม่อาจที่จะรอบรู้ได้ครอบคลุมตัวพระองค์” (ฆอฮา ๑๑๐)

﴿ لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴾ [الأنعام: ١٠٣]

ความว่า

“สายตาทั้งหลายจะไม่สามารถเข้าถึงพระองค์

ในขณะที่พระองค์จะทรงเข้าถึงทุกสายตา และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ละเอียดยิ่ง

และรอบรู้อย่างถ่องแท้ยิ่ง” (อัล-อันอาม ๑๐๓)

อัลลอฮ์นั้นทรงสูงส่งเหนือบัลลังก์ของพระองค์บนท้องฟ้า พระองค์ตรัสว่า

﴿ هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّهْرُ وَالْبَاطِنُ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۝ ۳ هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ ۚ يَعْلَمُ مَا يَلْجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۝ ۴ ﴾ [الحديد: ۳-۴]

ความว่า “พระองค์เป็นผู้แรก
เป็นผู้ริ่งท้ายสุด เป็นผู้ที่เด่นสุด
และเป็นผู้ที่ลับสุด
และทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง
พระองค์ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน

นในหกวัน

จากนั้นทรงสถิตสูงส่งอยู่เหนือบัลลังก์อะรัช
พระองค์ทรงรู้สิ่งที่เข้าไปในแผ่นดินและสิ่ง
ที่ออกมาจากแผ่นดิน

ทรงรู้สิ่งที่ลงมาจากฟ้าและสิ่งที่ขึ้นไปยังฟ้า
ทรงอยู่กับพวกเจ้าเสมอไม่ว่าพวกเจ้าจะอยู่
ที่ไหนก็ตาม

และอัลลอฮ์นั้นทรงเห็นสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ”
(อัล-หะดีด ๓-๔)

พระองค์ทรงยืนยันการอยู่เหนือบัลลังก์ด้วย
ซาต ของพระองค์

และทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

ทรงบอกพวกเราว่าพระองค์อยู่เคียงข้างบ่าว
ของพระองค์

นั่นคือพระองค์ทรงอยู่กับเราด้วยความรอบ
รู้ การได้ยินและการเห็นของพระองค์

(وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ) [الحديد: ๔]

ความว่า

“ทรงอยู่กับพวกเจ้าเสมอไม่ว่าพวกเจ้าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม” (อัล-หะดีด ๔)

และสำหรับบ่าวผู้ที่ใกล้ชิดและเป็นที่ยรักของ
พระองค์

นอกจากที่จะทรงอยู่กับพวกเขาด้วยประการ
ต่างๆ ข้างต้นแล้ว

พระองค์ยังทรงเคียงข้างพวกเขาด้วยการค
อยให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน

และการพิทักษ์ปกป้องของพระองค์

เช่นที่ได้ตรัสกับมูซาและฮารูนว่า

(لَا تَخَافُ إِنِّي مَعَكُمْ أَسْمَعُ وَأَرَىٰ ٤٦) [طه: ٤٦]

ความว่า “เจ้าทั้งสองอย่าได้กลัว
เพราะแท้จริงข้าจะอยู่กับเจ้าทั้งสอง
ข้าจะคอยฟังและมองดู” (ฆุรอฮา ๔๖)

พระองค์อัลลอฮ์ทรงครอบครองความประสงค์ที่สมบูรณ์ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง
อะไรที่ทรงประสงค์ก็จะเกิดขึ้น
อะไรที่ไม่ทรงประสงค์ก็จะไม่เกิด
เรายืนยันคุณลักษณะนี้เช่นที่ทรงได้ยืนยัน
ด้วยพระองค์เอง
เราจะไม่เข้าไปยุ่งกับเรื่องนี้มากไปกว่านั้น
เหมือนที่พวกปัญญานิยมเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการอธิบายว่าอัลลอฮ์ทำสิ่งที่พวกเขาเห็นว่า
มันเป็นไปไม่ได้

หรือทรงควบรวมระหว่างสิ่งที่ขัดแย้งกันเอง
และอื่นๆ เป็นต้น อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

{ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ۝ ٤٠ } [آل عمران: ٤٠]

ความว่า “(ญิบรียลกล่าวแก่ซะกะรียาว่า)

เช่นนั้นแหละคือพระองค์อัลลอฮ์

ทรงทำในสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์” (อาล

อิมรอน ๔๐)

{ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ۝ ٢٥٣ } [البقرة: ٢٥٣]

ความว่า “แต่ทว่า

อัลลอฮ์นั้นจะทรงทำในสิ่งที่พระองค์ทรงปร

สงค์” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ ๒๕๓)

{ ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ ۝ ١٥ فَعَالٌ لِّمَا يُرِيدُ ۝ ١٦ } [البروج:

[١٦-١٥]

ความว่า

“พระองค์เป็นเจ้าของบัลลังก์อะรัชที่ยิ่งใหญ่
ทรงเกียรติ

ทรงกระทำจริงในสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์
” (อัล-บรูจญ์ ๑๕-๑๖)

เราจะยืนยันในสิ่งที่วะหฺยูได้ยืนยัน
และเราจะหยุดแค่นั้นโดยไม่ยืนยันคุณลักษณะ
อื่นนอกจากที่วะหฺยูได้ยืนยันไว้
และเราจะปฏิเสธในสิ่งที่ปัญญาบงชี้ว่ามัน
เป็นข้อบกพร่องถึงแม้ว่าคุณลักษณะความบกพร่อง
ดังกล่าวจะไม่ได้ถูกระบุไว้ในวะหฺยูก็ตาม เช่น คุณลักษณะแห่งความโศกเศร้า
การร้องไห้ การหิว และอื่นๆ

...

บทที่เจ็ด

อัลกุรอานคือพระดำรัสของอัลลอฮ์

อัลกุรอานคือพระดำรัสของอัลลอฮ์ พระองค์ได้ตรัสด้วยพระดำรัสนั้นออกมาจริง ๆ เป็นพระดำรัสของพระองค์ทั้งตัวอักษร โองการ และสุเราะฮ์ต่างๆ ทั้งหมดของอัลกุรอาน เราจะไม่กล่าวว่า “อัลกุรอานนั้นเป็นเพียงแค่ความหมาย หรือเป็นเพียงแค่การเล่าถึงความหมายดังกล่าว” แต่เราจะกล่าวว่า พระองค์อัลลอฮ์จะตรัสเมื่อใดก็ได้ที่พระองค์ ทรงประสงค์จะตรัส

{وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَىٰ تَكْلِيمًا} [النساء: ١٦٤]

ความว่า

“และอัลลอฮ์ได้ตรัสกับมุซาจริง” (อัน-นินสาอ์ ๑๖๔)

{وَلَمَّا جَاءَ مُوسَىٰ لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ} [الأعراف: 143]

ความว่า

“และเมื่อมุซาได้มาตามกำหนดเวลาของเรา และพระเจ้าของเขาได้ตรัสแก่เขา” (อัลอะฮรอฟ ๑๔๓)

การตรัสของพระองค์ก็คือพระดำรัสของพระองค์

{وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ} [الأحزاب : ๔]

ความว่า ”และอัลลอฮ์นั้นตรัสสัจจะ”
(อัลอะห์ซาบ ๔)

และพระดำรัสอัลลอฮ์นั้นได้รับการท่องจำในหัวอกทั้งหลาย

(بَلْ هُوَ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ فِي صُدُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ)
[العنكبوت : ๔๙]

ความว่า “ทว่า
มันเป็นโองการทั้งหลายอันชัดเจนที่อยู่ในหัวอกของบรรดาผู้ที่ได้รับความรู้” (อัล-อันกะบูต ๔๙)

และอัลกุรอานคือสิ่งที่สามารถสดับรับฟังผ่านหูได้

﴿ وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ
كَلِمَةَ اللَّهِ ﴾ [التوبة : ٦]

ความว่า“

และหากว่ามีคนคนหนึ่งคนใดในหมู่ชริกผู้
ตั้งภาคีได้ขอให้เจ้าคุ้มครอง
ก็จงคุ้มครองเขาเถิด
เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยินพระดำรัสของอัลลอ
ฮฺ” (อัต-เตาบะฮฺ ๖)

และถึงแม้ว่าผู้ที่นำอัลกุรอานมาเผยแพร่คือท
านเราะสุล คือลัลลอฮฺอะลียฮิวะสัลลัม
กระนั้นมันก็จะไม่ทำให้อัลกุรอานเปลี่ยนส
านะออกจากการเป็นคำพูดของอัลลอฮฺได้

และอัลกุรอานนั้นถูกเขียนไว้เป็นบันทึก
อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿ وَكِتَابٍ مَّسْطُورٍ ۚ فِي رَقٍّ مَّنشُورٍ ۙ ۳ ﴾ [الطور: ۲-۳]

ความว่า “ขอสาบานต่อคัมภีร์ที่ถูกบันทึก
ในแผ่นจารึกที่กางแผ่ไว้” (อัล-ฏูร ๒-๓)

จารึกแห่งอัลกุรอานนี้อัลลอฮ์ได้รักษาไว้ใน
อัล-เลาะห์ อัล-มะหฺฟูซ (กระดานที่บันทึก) ณ
ที่พระองค์ พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ بَلْ هُوَ قُرْءَانٌ مَّجِيدٌ ۙ ۲۱ فِي لَوْحٍ مَّحْفُوظٍ ۙ ۲۲ ﴾
[البروج: ๒๑-๒๒]

ความว่า “ทว่า
มันเป็นอัลกุรอานอันยิ่งใหญ่สูงส่ง
อยู่ในกระดานที่ถูกเก็บไว้” (อัล-
บรูจญ์ ๒๑-๒๒)

﴿ وَإِنَّهُ فِي أُمَّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِيَّ حَكِيمٌ ۙ ۴ ﴾ [الزخرف: ๔]

ความว่า “แท้จริง
อัลกุรอานนั้นอยู่ในแม่บทแห่งคัมภีร์ (อัล-
เลาะห์ อัล-มะหฺฟูซ) ณ ที่เรา
มันสูงส่งพร้อมด้วยวิทย์ปัญญา” (อัช-
ชูครุฟ ๔)

และถึงแม้อัลกุรอานจะถูกบันทึกในแผ่นจารี
ก
ก็ไม่ได้ทำให้มันออกจากสถานะการเป็นพร
ะดำรัสของอัลลอฮ์
ถึงแม้ว่ากระดาษและน้ำหมึกจะเป็นสิ่งถูกสร้
างของพระองค์ก็ตาม อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

{ وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَاسٍ } [الأنعام: ๗]

ความว่า “หากเราได้ลงมาให้แก่เจ้า
ซึ่งคัมภีร์ฉบับหนึ่ง(ที่ถูกจารึกไว้)ในกระดา
ษ” (อัล-อันอาม ๗)

ในโองการนี้พระองค์ทรงจำแนกว่า
“คัมภีร์” เป็นสิ่งหนึ่ง และ “กระดาษ”
ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งต่างหาก

พระองค์ทรงยืนยันอย่างชัดเจนว่า
อัลกุรอานนั้นเป็นพระดำรัสของพระองค์
ถึงแม้ว่ามันจะถูกจดด้วยปากกาซึ่งเป็นสิ่งถู
กสร้าง
และด้วยน้ำหมึกซึ่งเป็นสิ่งถูกสร้างอีกเช่นเต
ยวกัน

﴿وَلَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ
بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَّا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ﴾ [لقمان: ๒๗]

ความว่า

“และหากว่าต้นไม้ทั้งหมดที่มีอยู่ในแผ่นดินเป็นปากกาหลายด้าม และมหาสมุทร(เป็นน้ำหมึก)มีสำรองไว้อีกเจ็ดมหาสมุทร คำพูดของอัลลอฮ์ย่อมที่จะไม่หมดสิ้นไป(แต่น้ำหมึกและปากกานั้นจะหมดเสียก่อน)”
(ลูกมาน ๒๗)

(قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ تَنْفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا) [الكهف: ๑๐๙]

ความว่า “จงกล่าวเถิด

หากทะเลเป็นน้ำหมึกสำหรับบันทึกพจนานุกรมของพระผู้เป็นเจ้าของฉัน

แน่นอนทะเลจะเหือดแห้งก่อนที่คำกล่าวขอ

งพระผู้เป็นเจ้าของฉันหมดสิ้นไป ถึงแม้ว่า
เราจะนำมันมาเยี่ยงนั้นมาเป็นหมึกอีกก็ตาม”
(อัล-กะฮ์ฟ ๑๐๙)

ดังนั้น

ทั้งสิ่งที่ปากกาได้จดหรือสิ่งที่มันไม่ได้จด
ทั้งหมดล้วนคือพระดำรัสของอัลลอฮ์ทั้งสิ้น

และใครได้กล่าวว่า

“พระดำรัสของอัลลอฮ์คือสิ่งถูกสร้าง(มัคลูก
)” นั่นก็แสดงว่าแท้จริงเขาได้เป็นกาฟิรแล้ว
เนื่องจากพระดำรัสของพระองค์อัลลอฮ์นั้น
เป็นส่วนหนึ่งจากคุณลักษณะของพระองค์
และพระองค์ก็ได้จำแนกระหว่างสิ่งถูกสร้าง
ที่เป็นมัคลูกกับพระดำรัสของพระองค์ไว้อย่าง
ชัดเจน พระองค์ตรัสว่า

﴿ إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ
 ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا
 وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسْحَرَاتٍ بِأَمْرِ^{قُل} ٱلَّهِ ٱلَّذِي خَلَقَ
 وَٱلْأَمْرُ^{قُل} تَبَارَكَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلْعٰلَمِينَ ٥٤ ﴾ [الأعراف: ٥٤]

ความว่า “แท้จริง

พระเจ้าของพวกเขาเจ้าคืออัลลอฮ์

ผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินในหก

วัน แล้วทรงสถิตสูงส่งเหนือบัลลังก์อะรัช

พระองค์ทรงให้กลางวันไล่ตามกลางวันด้วย

ความรวดเร็ว

และทรงสร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์

และบรรดาดวงดาวขึ้น

โดยถูกกำหนดให้ทำหน้าที่บริการตามพระ

บัญชาของพระองค์ ฟังรู้เถิดว่า

การสร้างและคำสั่งบัญชาทั้งหลายเป็นสิทธิ

ของพระองค์เท่านั้น
มหาบริสุทธิ์ยิ่งองค์อัลลอฮ์ผู้เป็นเจ้าของแห่งสากล
โลก” (อัล-อะอรอฟ ๔๕)

ในโองการนี้
อัลลอฮ์ได้จำแนกระหว่างสิ่งที่ถูกสร้างของ
พระองค์ คือชั้นฟ้าทั้งหลาย แผ่นดิน
ดวงอาทิตย์ ดวงดาวต่างๆ
และระหว่างคำสั่งของพระองค์ นั่นคือ
พระดำรัสของพระองค์ผู้มหาบริสุทธิ์ยิ่ง
ซึ่งพระองค์ได้ให้สรรพสิ่งต่างๆ
มีขึ้นด้วยคำสั่งนั้น
“โดยถูกกำหนดให้ทำหน้าที่บริการตามพระ
บัญชาของพระองค์”

อัลลอฮ์ได้สร้างเสียงของบรรดานักอ่าน
ด้วยการสร้างริมฝีปากทั้งสอง ลิ้น ลำคอ ลม
พีดานลิ้น

และการเคลื่อนไหวของอวัยวะเหล่านี้
แต่มีอาจจะปฏิเสธได้ว่าสิ่งที่ได้ยินคือคำพูด
ของอัลลอฮ์ พระองค์ตรัสว่า

{وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ} [البقرة: ๗๕]

ความว่า “ทั้งๆ ที่คนกลุ่มหนึ่งจากพวกเขา
เคยสดับรับฟังพระดำรัสของอัลลอฮ์” (อัล-
บะเกาะเราะฮ์ ๗๕)

สิ่งที่ได้ยินคือคำพูดของอัลลอฮ์
ถึงแม้คนที่ออกสำเนียงมาคือผู้ที่อ่าน
เหมือนที่นักวิชาการบางท่านได้กล่าวไว้ว่า

الصَّوْتُ صَوْتُ الْقَارِي، وَالْكَلامُ كَلامُ الْبَارِي

“เสียงนั้นคือเสียงกอรีผู้ที่อ่าน
แต่คำพูดคือคำพูดของอัลลอฮ์ผู้มีนามว่า
อัล-บารีย์”

...

บทที่แปด ระหว่างปัญญากับวะหีย์

ด้วยพลังของหลักฐานจากตัวบทที่ถูกถ่ายทอดมารวมกันกับการใช้สติปัญญา ก็จะทำให้เราทราบถึงข้อเท็จจริงทางบทบัญญัติ ดังนั้น ตัวบทไม่สามารถแย้งประโยชน์แก่ผู้ที่ไม่ใช้สติปัญญาได้

และเช่นเดียวกันปัญญาที่ไม่สามารถให้ประโยชน์แก่ผู้ที่ไม่ยอมรับในตัวบท และสองสิ่งข้างต้นนั้นหากอย่างหนึ่งอย่างใดบกพร่องมันก็จะทำให้เกิดความบกพร่องในการรับรู้ถึงสัจธรรมด้วย

หากมองดูแล้วตัวบทและสติปัญญามันค้ำกันโดยรวมๆ ก็ให้ถือตัวบทก่อนสติปัญญา เนื่องจากตัวบทนั้นเป็นความรู้ที่มาจากพระเจ้าผู้สร้างที่สมบูรณ์ ส่วนสติปัญญาเป็นความรู้ที่มาจากมนุษย์ผู้มีความบกพร่อง

สติปัญญาเปรียบเสมือนดวงตา ตัวบทเปรียบเสมือนแสงสว่าง ดังนั้นผู้ที่มีสายตานั้นไม่สามารถจะทำให้ดวงตาทั้งสองของเขาเกิดประโยชน์ได้ภายใต้ความมืดสนิท เช่นเดียว

วกับผู้มีสติปัญญาอย่างเดียวกันก็ไม่สามารถ
ที่จะทำให้สติปัญญาของเขาเกิดประโยชน์ใ
ด้โดยปราศจากวะหฺยู

ปริมาณของแสงสว่างมีมากเท่าใดก็จะส่งผล
ให้แ่ก่ดวงตาเห็นชัดเท่านั้น

เช่นเดียวกับปริมาณของวะหฺยูมีมากเท่าใด
มันก็จะชี้้นำสติปัญญามากเท่านั้น

และหากส่วนผสมที่สมบูรณ์ของสติปัญญาแ
ละตัวบวมมีมากเท่าใด

ก็จะเพิ่มความสมบูรณ์ให้กับทางนำและความ
มเข้าใจมากเท่านั้น

แจกเช่นการได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจนใ
นช่วงเวลาเพียงวัน

(أَوْ مَنْ كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي
النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ) [الأنعام: ١٢٢]

ความว่า “หรือว่าผู้ที่ได้ตายไปแล้ว
จากนั้นเราก็ได้ให้เขามีชีวิตขึ้นมาและเราไ
ด้ให้แสงสว่างแก่เขา
เพื่อใช้เดินอยู่ท่ามกลางหมู่มนุษย์
มีหรือที่เขาจะเหมือนกับผู้ที่อยู่ในความมืดมิด
หลายชั้น” (อัล-อันอาม:๑๒๒)

คนที่มีปัญญาจะได้รับประโยชน์จากปัญญา
ของเขาในการมีชีวิตในโลกนี้
เหมือนกับการรับรู้ของบรรดาปศุสัตว์
บรรดานก และสัตว์อื่นๆ
ทั้งหลาย พวกมันจะเดินทางและหยุดพักตาม
ฤดูกาล พวกมันจะรู้จักพวกของมันเอง
รู้จักถิ่นฐานของมัน รู้วิธีการสร้างรัง

และยังสามารถแยกแยะได้ว่าอะไรที่เป็นศัตรูของมันด้วย

แต่ว่า

มนุษย์ไม่สามารถที่จะใช้เพียงแค่สติปัญญาเพื่อที่จะให้รู้จักพระเจ้าของเขา –

ในระดับรายละเอียดปลีกย่อย - ได้

เว้นแต่ต้องอาศัยวะหีย์ที่ถูกประทานผ่านนบีของพระองค์

มนุษย์ไม่สามารถที่จะเชื่อมต่อไปยังพระองค์ได้เว้นแต่ด้วยหนทางของวะหีย์จากท่านนบีเท่านั้น หนทางที่ว่านั้นจะมีดมมหากปราศจากวะหีย์

﴿اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَآؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ
إِلَى الظُّلُمَاتِ﴾ [البقرة: ٢٥٧]

ความว่า

“อัลลอฮ์คือผู้ปกป้องดูแลบรรดาผู้ที่ศรัทธา
พระองค์ได้นำพวกเขาออกจากความมืดมา
สู่แสงสว่าง ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธนั้น
ผู้ให้การช่วยเหลือพวกเขาก็คืออัญ-ญอซูด
มันจะนำพวกเขาออกจากแสงสว่างมาสู่ความ
มืด” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ ๒๕๗)

พระองค์ได้ตรัสว่า

“ทรงนำพวกเขาออกมาจากความมืด”
เพราะพวกเขาจะถูกรวมให้เข้าอยู่ในความ
มืดถ้าหากไม่มีพระองค์

และถ้าหากว่าแสงสว่างนั้นมีแค่อันเดียว
ถึงแม้ว่าชนิดของมันจะต่างกันเช่น
รัศมีหรือไฟ (แต่ต่างก็ให้ความสว่างได้)
วะห์ยูกิเช่นเดียวกัน มันมีแค่อันเดียว
ถึงแม้ว่าชนิดของมันจะแบ่งออกเป็นอัลกุรอ
านหรือสุนนะฮ์ก็ตามที่ อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ)
[النساء: ๕๙]

ความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธา
พวกท่านจงเชื่อฟังต่ออัลลอฮ์
และจงเชื่อฟังต่อเราะสุล” (อัน-นินสาฮ์ ๕๙)

และใครที่อ้างว่า “แท้จริงเขา
ได้รับทางนำไปสู่อัลลอฮ์ด้วยกับสติปัญญา
ของเขาอย่างเดียว

โดยไม่ต้องพึ่งพาอะหิยู่แต่อย่างใด”

ก็เหมือนกับบุคคลที่กล่าวว่า

“แท้จริงเขาได้รับการนำทางไปบนเส้นทาง
ของเขาโดยอาศัยสายตาของเขาเท่านั้น โ
ดยไม่ต้องพึ่งพาแสงสว่าง” ทั้งสองกรณีที่ก
ล่าวมานั้น

ถือว่าเป็นการปฏิเสธความจำเป็นพื้นฐานที่มี
อาจค้นได้

คนแรกนั้นประเภทไปหาอัลลอฮฺแบบไม่มีศา
สนา

ส่วนคนที่สองนั้นประเภทแสวงหาโดยไม่คำ
นึ่งปัจจัยทางโลก

อัลลอฮฺได้เรียกวะหิยู่ของพระองค์ว่าเป็นแส
งสว่างที่ใช้ นำทางมวลมนุษยชาติ

(فَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي
أُنزِلَ مَعَهُ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾ [الأعراف:
[١٥٧]

ความว่า “ดังนั้น
บรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อเขา(นบีมุหัมมัด)
และให้ความสำคัญแก่เขา
และช่วยเหลือเขา
และปฏิบัติตามแสงสว่างที่ถูกระทานลงมา
แก่เขาแล้วไซ้
ชนเหล่านี้แหละคือบรรดาผู้ที่สำเร็จ” (อัล-
อะอรอฟ ๑๕๗)

เพราะฉะนั้น
พระองค์นั้นแหละคือผู้ที่ได้ให้ทางนำแก่บรร
ดานบีและบรรดาผู้ติดตามนบีทั้งหลาย

เราจะยอมรับโดยดุษฎีในสิ่งที่อัลลอฮ์ได้มี
คำสั่งใช้เราให้ปฏิบัติ
และสิ่งที่พระองค์ได้ห้าม
และเราเชื่อในสิ่งที่พระองค์ได้บอก
หากเราทราบถึงเหตุผลเราก็ศรัทธา
และหากเราไม่ทราบถึงเหตุผลเราก็ศรัทธาแ
ละยอมรับ

เพราะขนาดทุกสิ่งที่เราได้ด้วยปัญญาก็ไม่ใช
ว่าจะเป็นที่รับรู้ของทุกคนที่มีปัญญาได้
ดังนั้น

นับประสาอะไรกับสิ่งที่ปัญญาไม่สามารถถว
งรู้

แต่เรากลับดันทุรังต้องการจะให้ทุกปัญญาเ
เห็นด้วยและรับรู้เหมือนกันหมดทุกคน !

และใครที่กล่าวว่า

“ฉันจะไม่ศรัทธานอกจากในสิ่งที่สติปัญญาสามารถรับทราบได้จากหุ้ก่มของอัลลอฮ์ ส่วนอะไรที่สติปัญญาไม่สามารถรับได้ ฉันจะไม่ศรัทธาต่อมัน” หากเป็นเช่นนั้น ก็ถือว่าเขาได้ใช้ยึดเอาสติปัญญามาก่อนตัวบท

และไม่ใช่ว่าทุกสิ่งที่สติปัญญาไม่สามารถล่วงรู้ได้จะหมายความว่าสิ่งนั้นไม่มีอยู่จริง แต่อาจจะเป็นเพราะมันเข้าไม่ถึงต่างหาก เนื่องจากสติปัญญานั้นมีขอบเขตจำกัด เหมือนกับที่สายตามีระยะทางจำกัดในการมองเห็น ซึ่งมันไม่ได้แปลว่าจักรวาลและสิ่งที่มีอยู่นั้นจะหมดอยู่แค่สุดเขตที่สายตาสามารถมองไปถึงเท่านั้น และการได้ยินก็มีระยะ

ะทางจำกัดของมัน ซึ่งมันไม่ได้หมายความว่า
ว่าสิ้นระยะทางการได้ยिनตรงไหนเสี่ยงก็หยุด
อยู่ตรงนั้นไปต่อไม่ได้อีก

เพราะแม้แต่มดก็มีเสียงที่เราไม่ได้ยิน
และในจักรวาลก็ยังมีห้วงเวหาและหมู่ดาวอีก
มากมายที่เรามองไม่เห็น

...

บทที่เก้า การตัดสินใจเป็นของอัลลอฮ์

บทบัญญัติข้อกฎหมายทั้งหมดเป็นสิทธิของ
อัลลอฮ์ ตะอาลา แต่เพียงผู้เดียว
พระองค์จะอนุญาตในสิ่งใดก็ได้ตามที่พระองค์
ทรงประสงค์

และพระองค์ทรงห้ามในสิ่งใดก็ได้ตามที่พระองค์ทรงประสงค์เช่นกัน

ด้วยความรอบรู้และหิكمะฮ์ของพระองค์ การบัญญัติกฎหมายของพระองค์นั้นเพื่อความถูกต้องทั้งในเรื่องของศาสนาและในเรื่องที่เกี่ยวกับทางโลก คำสั่งใช้และข้อห้ามของพระองค์จะไม่ถูกยกเลิกหรือเป็นโมฆะเหนือบรรดามุ้กัลลัฟ[๑]ในช่วงเวลาหนึ่งและยกเว้นในอีกช่วงเวลาหนึ่ง หรือในพื้นที่แห่งหนึ่งและยกเว้นในอีกพื้นที่อีกแห่งหนึ่ง

นอกจากด้วยการอนุญาตจากพระองค์เท่านั้น

เราจะไม่แยกแยะบทบัญญัติในส่วน
ที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและในส่วนที่เกี่ยวข้อง
กับทางโลก

ทั้งหมดล้วนแล้วเป็นข้อบังคับที่แบ่งออกเป็น
สองส่วน นั่นก็คือ

ข้อบังคับทางศาสนาและข้อบังคับทางโลก

ข้อบังคับทางศาสนา อาทิเช่น
การละหมาด การถือศีลอด การทำหัจญ์
การรำลึกถึงอัล ลอฮ์ การบูรณะมัสยิด

และข้อบังคับทางโลก อาทิเช่น
การซื้อขาย การแต่งงาน การหย่าร้าง
การแบ่งมรดก

ผู้ใดก็ตามที่แยกแยะระหว่างบทบัญญัติทั้งสองส่วน กล่าวคือ

ใครที่ยึดหรือถือว่าบทบัญญัติเกี่ยวกับศาสนานั้นสำหรับอัลลอฮ์

และถือว่าบทบัญญัติและข้อกำหนดเกี่ยวกับทางโลกนั้นสำหรับผู้อื่นไม่ใช่อัลลอฮ์

เขาผู้นั้นก็จะเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา

อันเนื่องจากบทบัญญัติหรือข้อกำหนดทุกอย่างนั้นเป็นสิทธิสำหรับอัลลอฮ์ ตะอาลา

แต่เพียงผู้เดียว

ใครผู้ใดที่อ้างสิทธิดังกล่าวนี้ให้แก่ผู้อื่นก็เสมือนว่าเขาผู้นั้นได้หยิบยื่นสิทธิในการสละ

ให้แก่ผู้อื่นที่มีใช่อัลลอฮ์

ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

(إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ) [يوسف:
[٤٠]

ความว่า

“ข้อกฎหมายทุกอย่างมีไว้สำหรับผู้อื่นใดน
อกจากอัลลอฮ์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น
พระองค์ได้สั่งว่า
จงอย่าได้กราบไหว้แก่ผู้อื่นใดเว้นแต่พระอ
งศ์เพียงเท่านั้น” (ยูสุฟ : ๔๐)

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้เอง
ที่ได้ทำให้บรรดาพวกอิสรออีลได้กลายเป็น
ผู้ปฏิเสธศรัทธา อัลลอฮ์ ตะอาลา
ได้กล่าวว่า

﴿ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ
ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا ۗ لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
سُبْحٰنَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ۝ ٣١ ﴾ [التوبة: ٣١]

ความว่า

“พวกเขาได้ยึดเอาบรรดานักปราชญ์ของพ
วพวกเขา

และบรรดาบาทหลวงของพวกเขาเป็นพระ

เจ้าอื่นจากอัลลอฮ์ และยึดเอาอัล-มะซีห

อีซาบุตรของมัรยัมเป็นพระเจ้าด้วย ทั้งๆ

ที่พวกเขาไม่ได้ถูกสั่งนอกจากเพื่อเคารพส

กการะพระเจ้าเพียงองค์เดียว

ซึ่งไม่มีผู้ใดควรได้รับการเคารพสักการะนอ

กจากพระองค์เท่านั้น

พระองค์ทรงบริสุทธิ์จากสิ่งทีพวกเขาตั้งเป็น

ภาคี” (อัต-เตาบะฮ์ : ๓๑)

อัลลอฮ์ได้กล่าวถึงการกระทำดังกล่าวในโองการข้างต้นนี้ว่า
เป็นการชirikหรือการตั้งภาคีนั้นเอง

อัลลอฮ์ได้ประทานคัมภีร์ของพระองค์ลงมา และได้บัญญัติข้อกฎหมายต่างๆ ซึ่งพระองค์เป็นผู้ที่รอบรู้ในเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นและเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นมาแล้ว

เสมือนกับพระองค์ทรงรอบรู้และทรงเห็นเหตุการณ์ในช่วงเวลาที่บัญญัติและข้อกฎหมายได้ถูกประทานลงมา และความรอบรู้ของพระองค์จะไม่ตกขาดหายไปในเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งอันเนื่องมาจากเหตุการณ์นั้นได้ล่วงเลยมาแล้ว หรือเหตุการณ์นี้

นจะเกิดขึ้นในกายภาคหน้า และความรู้ของพระองค์จะไม่เพิ่มมากขึ้นเพราะเหตุที่ เหตุการณ์ดังกล่าวนั้นกำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน (ความรู้ของพระองค์ทรงสมบูรณ์แล้ว)

ความรู้ของพระองค์ทั้งความรู้เกี่ยวกับอดีต ความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในกายภาคหน้า

ความรู้ในเหตุการณ์ปัจจุบันและความรู้ในสิ่งเร้นลับ ทั้งหมดนั้นสมบูรณ์เท่ากันสำหรับ อัลลอฮ์

ใครผู้ใดที่เห็นว่า

ข้อกฎหมายของอัลลอฮ์ ตะอาลา นั้น เหมาะสมในช่วงเวลาที่ข้อกฎหมายดังกล่าว

ถูกประทานครงมาเท่านั้น
ส่วนในชวงเวลาอื่นนั้น
มนุษย์มีสิทธิในการที่จะกำหนดข้อกฎหมาย
ตามทีมนุษย์เห็นสมควรแม้ว่าข้อกฎหมายดั่ง
กล่าวนั้นจะขัดแย้งกับบทบัญญัติและข้อก
ฎหมายของอัลลอฮ์ก็ตาม
ดั่งกล่าวนีถือว้าเป็นการปฏิเสธศรัทธา
อันด้วยเหตุผลทีว้า
ผู้ทีกล่าวค้ากล่าวนีเห็นว้า
ความรู้ความเข้าใจของมนุษย์มีความแตกต่าง
างระหว่างสิ่งทีมนุษย์เห็นและประจักษ์ด้วย
สายตากับสิ่งทีมนุษย์ไม่เห็นและไม่ประจักษ์
ด้วยสายตา
แล้วเขาก็เอาเปรียบเทียบว้าอัลลอฮ์น้่าจะ
ป็นเช่นนั้นด้วย ด้วยเหตุผลดั่งกล่าวนี

ความว่า

“พระองค์ผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัยแล
ะสิ่งที่มองเห็นได้

พระองค์ทรงสูงส่งยิ่งจากสิ่งที่พวกเขาตั้งเป็
นภาคี” (อัล-มูมิnun : ๙๒)

บทบัญญัติและข้อกฎหมายของอัลลอฮ์เกี่ยว
กับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นก็เหมือนกับบทบัญญัติ
และข้อกฎหมายเกี่ยวกับสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น
อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿ قُلِ اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ عَلِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ
أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۚ ۴۶ ﴾
[الزمر: ๔๖]

ความว่า “จงกล่าวเถิด(มุหัมมัด) โอ้อัลลอฮ์!
ผู้สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน

ผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งเร้นลับและสิ่งเปิดเผย
พระองค์จะทรงพิพากษาระหว่างปวงบ่าวของพระองค์ในสิ่งที่พวกเขามีความขัดแย้งกัน” (อัซ-ซุมร์ : ๔๖)

อัลลอฮ์ ตะอาลา

คือผู้ตัดสินและกำหนดบัญญัติเหนือมนุษย์ทุกคนทั้งที่อยู่ในช่วงเวลาที่บัญญัติถูกประทานลงมา

รวมถึงพวกที่มีได้อยู่ในช่วงเวลาดังกล่าวด้วยเหมือนกัน

ใครผู้ใดที่แยกบทบัญญัติทางศาสนาออกจากบทบัญญัติที่เกี่ยวกับทางโลก
ถือว่าเขาได้กำหนดให้อัลลอฮ์เป็นผู้กำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับศาสนา

และให้มนุษย์เป็นผู้กำหนดบทกฎหมายเกี่ยวกับทางโลก

(เช่นที่กล่าวอ้างโดยพวกเสรีนิยม)

แสดงว่าเขาได้กำหนดให้มีผู้ออกบัญญัติมากมายหลายคน

ซึ่งผู้ที่กำหนดบทบัญญัติที่แท้จริงก็คืออัลลอฮ์เพียงผู้เดียวเท่านั้น พระองค์ได้ตรัสว่า

(أَفْتَوْمُنُونَ بِبَعْضِ الْكُتُبِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضِ) [البقرة:

[٨٥

ความว่า

“พวกท่านศรัทธาเพียงบางส่วนของคัมภีร์และปฏิเสธอีกบางส่วนกระนั้นหรือ?” (อัล-

บะเกาะรอฮ์ : ๘๕)

โองการนี้หมายความว่า
ใครผู้ใดที่ปฏิเสธศรัทธาในส่วนตัวส่วนหนึ่ง
ของคัมภีร์

ก็ถือว่าเขาผู้นั้นได้ปฏิเสธศรัทธาคัมภีร์ของ
อัลลอฮ์ทั้งหมดทุกส่วนแล้ว

อัลลอฮ์ ได้สั่งให้ตัดสินปัญหาต่างๆ
ระหว่างมนุษย์ด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงประทา
นลงมาแก่ท่านเราะสูล คืออัลลลอฮ์ อะลัยฮิ
วะสَّلัลัม จากอัลกุรอานและหะดีษ
พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿وَأَن أٰحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ
وَاحْذَرْهُمْ أَن يَفْتِنُوكَ عَن بَعْضِ مَا أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ﴾

[المائدة: ๔๙]

ความว่า

“และเจ้าจงตัดสินระหว่างพวกเขาด้วยสิ่งที่
อัลลอฮ์ได้ทรงประทานลงมาเถิด
และจงอย่าปฏิบัติตามอารมณ์ของพวกเขา
และจงระวังพวกเขาที่จะจงใจเจ้าให้ออกจา
กบางสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงประทานลงมาแก่เจ้า
” (อัล-มาอิดะฮ์ : ๔๙)

ความหมายในการตัดสินปัญหาระห
ว่างมนุษย์ตรงนี้ก็คื
การตัดสินความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระห
งมนุษย์ด้วยกัน และความหมายของคำว่า
ฟิตนะฮ์ ในอายะฮ์นี้ ก็คือ
การหันเหบิดเบือนและออกไปจากการที่จะ
ยึดเอาข้อกฎหมายของอัลลอฮ์มาใช้

ส่วนสิ่งใดก็ตามที่อัลลอฮฺมิได้อธิบาย
ข้อกำหนดในวะหฺยูของพระองค์
การอธิบายตรงนี้ก็เป็นที่ของบรรดานัก
วินิจฉัย (อะฮฺลุล อิจญฺติฮาด)
ซึ่งมีเงื่อนไขว่า
การอธิบายข้อกำหนดเหล่านั้นจะต้องไม่ขัด
แย้งกับบทบัญญัติของอัลลอฮฺที่มีอยู่เดิมแ
ล้ว

และจะต้องไม่ยึดถือกฎหมายมนุษย์และการ
เลือกสรรที่บกพร่องของพวกเขาเป็นลำดับ
แรก

และหากว่ากฎหมายของประชาชนถูกนำมา
ใช้ก่อนกฎหมายของอัลลอฮฺ นั่นแสดงว่าบ
รรดานบีทุกคนก็ได้หลุดออกจากสังฆกรรมค

ความถูกต้องไปแล้ว

เพราะบรรดานบีเหล่านั้นล้วนใช้ชีวิตท่ามกลางหมู่ชนซึ่งเสียงของพวกเขาทั้งหมดหรือเสียงส่วนใหญ่ต่างก็เห็นด้วยกับสิ่งที่เป็นความไม่ถูกต้อง

...

บทที่สิบ อัล-เกาะดร์ การกำหนดของอัลลอฮ์

อัลลอฮ์ ตะอาลา

ได้ลิขิตความเป็นไปของสิ่งถูกสร้างก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะถูกสร้างขึ้นมา

ทุกสิ่งทุกอย่างถูกสร้างมาด้วยกำหนดการก่

อนที่สิ่งเหล่านั้นจะบังเกิดขึ้น อัลลอฮ์
ตะอาลา ได้ตรัสว่า

{ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا ۚ } [الفرقان: ๒]

ความว่า “และพระองค์ทรงให้บังเกิดทุกสิ่ง
แล้วทรงกำหนดมันให้เป็นไปตามกฎที่ได้วาง
ไว้” (อัล-ฟุรกอน : ๒)

และอัลลอฮ์ได้ตรัสอีกว่า

{ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ۚ } [القمر: ๔๙]

ความว่า “แท้จริงทุกๆ
สิ่งนั้นเราสร้างมันตามกำหนดการที่ได้วาง
ไว้” (อัล-เกาะมัร : ๔๙)

และอัลลอฮ์ได้ตรัสอีกว่า

(وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدْرًا مَّقْدُورًا ۝ ۳۸) [الأحزاب: ۳۸]

ความว่า

“และพระบัญชาของอัลลอฮ์นั้นได้กำหนดไว้แล้ว” (อัลอะหฺซาบ : ๓๘)

อัลลอฮ์ ตะอาลา

ได้กำหนดลิขิตและความเป็นไปของสิ่งถูกสร้างทุกอย่างทั้งที่เป็นสิ่งดี ๆ และสิ่งที่ไม่ดี ในหะดีษเศาะฮี้หฺ ท่านนบี คือลลัลลอฮ์ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«وَتُؤْمِنُ بِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ» [رواه مسلم برقم ۸ من حديث عمر بن الخطاب رضي الله عنه]

ความว่า

“และการที่ท่านได้ศรัทธาในเกาะดร์(ลิขิตที่

อัลลอฮ์ได้กำหนดมาแล้ว) ทั้งที่เป็นสิ่งที่ดีและ
สิ่งที่ไม่ดีทุกอย่าง” (บันทึกโดยมุสลิม
หมายถึง ๘ จากหะดีษของท่านอุมัร อิบน์
อัล-ค็อฏฏอบ เราะฎียัลลอฮุ อันฮุ)

ความรอบรู้ของอัลลอฮ์ ตะอาลา
จะอยู่ควบคู่ไปกับเกาะดร์ของพระองค์เสมอ
และจะไม่มีผู้ใดสามารถกำหนดกฎเกณฑ์ใ
ดๆ ในสิ่งที่จะเกิดขึ้น
นอกจากผู้ที่รอบรู้ในสิ่งเหล่านั้นเท่านั้น
และจะไม่มีผู้ใดสามารถล่วงรู้รายละเอียดข
องสิ่งที่เกิดขึ้น
วินาทีความเป็นไปของสิ่งดังกล่าว สถานที่
การเปลี่ยนแปลง
จุดเริ่มต้นและจุดจบของสิ่งดังกล่าว นอกจาก

กผู้สร้างสิ่งดังกล่าวเท่านั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา
ได้ตรัสว่า

﴿لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ
بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا ۝ ۱۲﴾ [الطلاق: ۱۲]

ความว่า “เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่า
อัลลอฮ์คือพระผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่งทุ
กอย่าง และ
อัลลอฮ์นั้นทรงโอบล้อมทุกสรรพสิ่งด้วยความ
รอบรู้” (อัฏ-ฏะลาเก : ๑๒)

อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ตรัสอีกว่า

﴿أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ۝ ۱۴﴾ [الملك:
[۱۴]

ความว่า

“พระองค์ผู้ทรงสร้างจะไม่ทรงรอบรู้ดอกหรือ?

พระองค์คือผู้ทรงรอบรู้อย่างถ้วนผู้ทรงตระหนักรู้” (อัล-มุลก : ๑๔)

ใครผู้ใดก็ตามที่ได้ปฏิเสธลิขิตแห่งกฎสภาวะการณหรือเกาะดัรของอัลลอฮ์ ตะอาลา แสดงว่าเขาผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธต่อความรู้ของอัลลอฮ์

ในทางกลับกันใครผู้ใดที่ปฏิเสธความรู้ของอัลลอฮ์

ย่อมถือว่าเขาผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธต่อเกาะดัรของอัลลอฮ์ด้วยเช่นกัน

เกาะดร์หรือกำหนดการที่กำหนดไว้แก่สิ่งถูก
ก่อสร้างทั้งหลายถูกบันทึกไว้ ณ อัลลอฮ์
ตะอาลา ในสมุดบันทึก อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

{مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ} [الانعام: ๓๘]

ความว่า “เราไม่ได้ให้มีความบกพร่องใดๆ
ในสมุดบันทึก” (อัล-อันอาม : ๓๘)

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ตรัสอีกว่า

{وَكُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ} [يس: ๑๒]

ความว่า

“และทุกสิ่งนั้นเราได้รวบรวมไว้อย่างครบถ้วน
ในบันทึกอันชัดเจน” (ยาซีน : ๑๒)

มัคลุก หรือสิ่งถูกสร้างทั้งหลายของอัลลอฮ์ สามารถแบ่งได้ออกเป็น ๒ ประเภท

ประเภทที่ ๑ มัคลุกของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่เกิดขึ้นและเป็นไปตามการกำหนดของอัลลอฮ์ ตะอาลา โดยที่สิ่งถูกสร้างเหล่านั้นไม่มีความต้องการ และไม่อาจเลือกตามความประสงค์ของตนเอง เช่น ดวงดาว และจักรวาล

ประเภทที่ ๒

มัคลุกของอัลลอฮ์ที่มีความต้องการและสามารถเลือกตามความประสงค์ของตนเองได้ อย่างเช่น มนุษย์ ญิน มะลาอิกะฮ์ อัลลอฮ์มิได้ทรงกำกับพวกเขาเหล่านั้นโดยปราศจากการเลือกของพวกเขา

าเองอยู่ด้วย

เพราะถ้ากำกับโดยปราศจากการเลือกของ
พวกเอง

นั้นก็เท่ากับเป็นการบังคับพวกเขาให้ทำบา
ปหรือมะอศียะฮ์ต่อพระองค์เอง(ยามที่คนเห
ล่านั้นทำบาป)

และยังจะทรงลงโทษพวกเขาด้วยการกระ
ทำดังกล่าวอีกด้วย(ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง)

และแน่นอนว่าความประสงค์ของมนุษย์เอง
ก็จะเป็นไปมิได้หากปราศจากการกำกั
บของอัลลอฮ์

เพราะถ้าหากมนุษย์สามารถทำได้เองโดยป
ราศจากการกำกับของอัลลอฮ์

แสดงว่าพวกเขาก็จะเป็นภาคีกับพระองค์ทั้ง
ในเรื่องการกระทำและการประสงค์

ทว่าอัลลอฮ์ได้กำหนดให้ความประสงค์ของ
มนุษย์นั้นอยู่ภายใต้อำนาจความประสงค์ของพระองค์ อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿ إِن هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ۚ ۲۷ لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَسْتَقِيمَ
ۚ ۲۸ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ۚ ۲۹ ﴾
[التكوير: ۲۷، ۲۹]

ความว่า

“ฉันมิใช่อื่นใดนอกจากเป็นข้อตักเตือนแก่สากลโลก

สำหรับบุคคลในหมู่พวกเจ้าที่ประสงค์อยู่ใน
ทางอันเที่ยงตรง

และพวกเจ้าจะไม่บรรลุถึงความต้องการใด
ๆ

นอกจากอัลลอฮ์พระเจ้าแห่งจักรวาลทั้งมวล

จะมีความประสงค์(ให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น)”
(อัตตักวีร : ๒๗ - ๒๙)

อัลลอฮฺ ตะอาลา

ได้สร้างทั้งมนุษย์และสิ่งทีพวกเขากระทำด้
วย อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

﴿ قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ ۙ ۙ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ
[الصافات: ๙๕ - ๙๖] ﴾

ความว่า “นบีอิบรอฮีมกล่าวว่า

พวกท่านเคารพสักการะสิ่งทีพวกท่านแกะสลัก
ลักระนั้นหรือ? ทั้งๆ

ทีอัลลอฮฺทรงสร้างพวกท่านและสิ่งทีพวกท่าน
ทำขึ้น” (อัศ-ศอฟฟาต : ๙๕ - ๙๖)

อัลลอฮ์ ตะอาลา

ได้สร้างสาเหตุและพระองค์ได้สร้างที่มาของ
สาเหตุ

เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้สร้างสิ่งที่เกิดขึ้นจ
ากสาเหตุดังกล่าว

เหล่านี้คือผลแห่งความกว้างใหญ่ไพศาลข
องความรอบรู้

ความยิ่งใหญ่ของ hikmah (วิทยปัญญา) ของ
พระองค์ในการดำเนินการบริหารสิ่งต่างๆ

ที่พระองค์ได้สร้างมาบนแนวทางและระบบร
ะเบียบของพระองค์

และไม่อนุญาตให้เลิกหรือระงับการศรัทธา
ในสิ่งที่ปัญญาไม่สามารถทำความเข้าใจได้
ในเหตุผลและข้อเท็จจริงในการกำหนดขอ

ง้อลลอสต่อสิ่งนั้นๆ

เพราะหิกมะฮฺบางอย่างก็ไม่สามารถที่จะเข้าถึงได้ด้วยปัญญา

ปัญญาเป็นเหมือนกับภาชนะใส่น้ำ

ส่วนหิกมะฮฺบางอย่างนั้นเป็นเหมือนกับมหาสมุทรที่ภาชนะดังกล่าวไม่สามารถรับมหาสมุทรอันมากมายดังกล่าวได้

และถ้าจะเทหิกมะฮฺลงไปให้ล้นในปัญญา

แน่นอนว่ามันจะทำให้สตินั้นพังและฟั่นเฟือนไปใน

หิกมะฮฺบางอย่างนั้น

การใคร่ครวญมันอย่างยาวนานก็ไม่ได้เพิ่มอะไรเลยนอกจากความสับสนฟั่นเฟือนมากเข้าไปอีก

ซึ่งมันก็เหมือนกับการใช้สายตาเพ่งมองอย่างยาวนานไปยังดวงอาทิตย์ที่เจิดจ้าในช่วงเที่ยงวัน

ที่ไม่ได้เพิ่มอะไรให้กับดวงตามากไปกว่าความเจ็บปวดและความสับสนพรั่มัว

...

บทที่สิบเอ็ด โลกหลังความตาย

การตายเป็นสังขารม อัลลอฮ์ตรัสว่า

(كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ۚ وَيَبْقَىٰ وَجْهٌ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ
وَ الْإِكْرَامِ) [الرحمن : ۲۶-۲۷]

ความว่า

“ทุกสรรพสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินย่อมแตกดับ

และพระפקตร์ของพระผู้อภิบาลของเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่
ผู้ทรงโปรดปรานเท่านั้นที่จะยังคงเหลืออยู่”
(อัร-เราะหฺมาน : ๒๖-๒๗)

และส่วนหนึ่งจากองค์ประกอบของการศรัทธา
ก็คือการศรัทธาในสิ่งที่จะบังเกิดขึ้นหลังจากความตายตามที่มีปรากฏในวิวรณ์ (วะหฺยู)
อาทิ ความโกลาหลในหลุมฝังศพ
การลงโทษ
และความเปี่ยมสุขที่จะเกิดขึ้นในนั้น
รวมถึงการศรัทธาต่อการฟื้นคืนชีพด้วย
อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ
يَنسِلُونَ﴾ [يس : ٥١]

ความว่า “และสังข์ก็จะถูกเป่าขึ้น
ทันใดนั้นพวกเขาจะออกจากหลุมฝังศพ
แล้วพวกเขาก็รีบรุดไปยังพระผู้อภิบาลของ
พวกเขา” (ยาซีน : ๕๑)

ส่วนผู้ที่สงสัยเคลือบแคลงในเรื่องดังกล่าว
เท่ากับเป็นผู้ปฏิเสธ(กาฟิร)ต่ออัลลอฮ์
ดังที่พระองค์ตรัสว่า

﴿وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَفَلَمْ تَكُنْ ءَايَتِي تُلَىٰ عَلَيْكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ
وَكُنْتُمْ قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ٣١ وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ
وَالسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيهَا قُلْتُمْ مَا نَدْرِي مَا السَّاعَةُ إِنْ نَّظُنُّ
إِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ بِمُستَيِقِينَ﴾ [الجاثية : ٣١-٣٢]

ความว่า

“และส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น
หรือโองการต่างๆ
ของข้ามิได้ถูกสาธยายแก่พวกเจ้ากระนั้นหรือ?

แต่พวกเจ้าโอ้อวดโอหังและพวกเจ้าเป็นกลุ่มชนผู้กระทำผิด และเมื่อได้มีการกล่าวว่า
แท้จริงสัญญาของอัลลอฮ์นั้นเป็นความจริง
และยามอวสานนั้นไม่มีข้อสงสัยอันใดในเรื่องนั้น พวกเจ้าก็จะกล่าวว่า
เราไม่รู้ว่ากาลอวสานคืออะไร?

เราคิดว่ามันมิใช่อะไรเลย

นอกจากเป็นการคาดเดาเท่านั้น

และเรามิได้เป็นผู้เชื่อมั่นในเรื่องนี้” (อัล-

ญายะฮ์ : ๓๑-๓๒)

โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ปฏิเสธต่อโลกอาคิเราะฮ์ อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ ۖ وَأَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا﴾
[الفرقان : ١١]

ความว่า “แต่ว่าพวกเขาปฏิเสธวันอาสาน และเราได้เตรียมไฟอันร้อนแรงไว้สำหรับผู้ที่ปฏิเสธต่อวันอาสาน” (อัล-ฟุรกอน : ๑๑)

และส่วนหนึ่งจากการศรัทธาในเรื่องนี้ก็คือ การศรัทธาต่อการสอบสวนคิดบัญชี อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا ۖ وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَىٰ بِنَا حُسْبِينَ﴾
[الأنبياء : ๔๗]

ความว่า

“และเราตั้งตราฐที่เที่ยงธรรมสำหรับวันกิยามะฮ์

ตั้งนั้นจะไม่มีชีวิตใดถูกอธรรมแต่อย่างใดเลย

และแม้ว่ามันเป็นเพียงน้ำหนักเท่าเมล็ดพืชเราก็จะนำมาแสดง

และเป็นการพอเพียงแล้วสำหรับเราที่เป็นผู้ชำระสอบสวน” (อัล-อันบิยาฮ์ : ๔๗)

ส่วนหนึ่งคือการศรัทธาต่อการตอบแทนด้วยภาคผลบุญหรือการลงโทษ
ศรัทธาต่อเรื่องสวนสวรรค์และหุบเหวแห่งไฟนรก อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿فَأَمَّا الَّذِينَ شَفُّوا فَفِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيْقٌ﴾ [هود : ١٠٦]

ความว่า

“ดังนั้นสำหรับบรรดาผู้ที่มีโชคร้ายก็จะอยู่ในนรก ซึ่งในนั้นพวกเขาจะมีเสียงถอนหายใจและเสียงสะอื้น” (ฮุด : ๑๐๖)

และอัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَأَمَّا الَّذِينَ سَعِدُوا فَفِي الْجَنَّةِ﴾ [هود : ๑๐๙]

ความว่า

“และสำหรับบรรดาผู้ที่มีโชคดีก็จะอยู่ในสวนสวรรค์” (ฮุด : ๑๐๘)

บรรดาผู้ปฏิเสธจะต้องถูกจองจำพันธนาการ
ในหุบเหวแห่งไฟนรก
ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาจะได้พำนักในสวนสวรรค์อันบรมสุข อัลลอฮฺตรัสว่า

(فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأَعَذَّبْنَاهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا
وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِّن نَّاصِرِينَ ٥٦ وَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ
الظَّالِمِينَ) [آل عمران : ٥٦-٥٧]

ความว่า “ส่วนบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น
ข้าจะลงโทษพวกเขาอย่างรุนแรงทั้งในโลก
นี้และปรโลก
และจะไม่มีบรรดาผู้ช่วยเหลือใดสำหรับพวกเขา
ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาและประกอบคุณงามความดี

ามดีทั้งหลายนั้น

พระองค์จะทรงตอบแทนแก่พวกเขาโดยครบถ้วนด้วยรางวัลของพวกเขา

และอัลลอฮ์นั้นไม่ทรงชอบบรรดาผู้ธรรม”
(อัล อิมรอน : ๕๖-๕๗)

และนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องศรัทธาต่อทุกเรื่องราวของโลกอาคิเราะฮ์ตามที่มีปรากฏในตำบห อาทิ สะพานศิรอฎ ตาชั่ง สระน้ำ บัญชีบันทึกการงานความดี-ความชั่ว

[บทที่สิบสอง ญะมาอะฮ์](#)

การอยู่ร่วมกับญะมาอะฮ์เป็นสิ่งจำเป็น(วาญิบ)

และไม่นับว่าเป็นญะมาอะฮ์นอกจากจะต้องมีผู้นำ (อิมาม)

การเชื่อฟังปฏิบัติตามผู้นำปวงชนมุสลิมนั้นต้องกระทำภายใต้การเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮ์ อัลลอฮ์ตรัสว่า

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي
الْأَمْرِ مِنْكُمْ) [النساء : ๕๙]

ความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายจงเชื่อฟังอัลลอฮ์ และเชื่อฟังเราะสูล และผู้ปกครองในกลุ่มของพวกเจ้าเถิด” (อัน-นีส้าฮ์ : ๕๙)

คำดำรัสของพระองค์ที่ว่า (مِنْكُمْ)
ส่วนหนึ่งจากพวกท่าน หมายถึง
ส่วนหนึ่งจากบรรดาปวงชนมุสลิม

การแต่งตั้งผู้นำที่เป็นผู้ปฏิเสธ(กาฟิร)ถือว่า
ไม่ถูกต้อง

การสัตยาบัน(บัยอะฮฺ)แก่เขาถือว่าใช้ไม่ได้
และไม่จำเป็น(ไมวาญิบ)ต้องเชื่อฟังปฏิบัติต
ามนอกจากสิ่งที่ตรงกับผลประโยชน์ส่วนรว
มของมวลมนุษยชาติ

ไม่ใช่เพื่อประโยชน์สุขส่วนตัวของเขา

หากในกรณีที่ผู้นำหรือผู้ปกครองไม่ใช่เป็น
ผู้ที่มีความรู้

ให้เขายึดผู้รู้มาเป็นที่ปรึกษาเพื่อให้ดำรงกิจ

การงานทางด้านศาสนาและด้านโลกดุนยา อย่างเที่ยงธรรม อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِّنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَدَاعُوا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَىٰ أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ﴾ [النساء : ٨٣]

ความว่า

“และเมื่อมีเรื่องหนึ่งเรื่องใดมายังพวกเขา ไม่ว่าจะ เป็นความปลอดภัยก็ดีหรือความกลัวก็ดี

พวกเขาก็จะรีบร้อนแพร่กระจายมันออกไป และหากว่าพวกเขานำมันกลับไปยังเราะสุล และยังผู้ปกครองในกลุ่มพวกเขาแล้ว แน่อนอบรรดาผู้ที่วินิจฉัยมันในกลุ่มพวกเขาก็ย่อมรู้มันได้” (อัน-นีส้าฮ์ : ๘๓)

ความว่า “แท้จริง

จะมีบรรดาผู้นำถูกแต่งตั้งให้แก่พวกท่าน
ซึ่งพวกท่านจะเห็นและรู้อะไรบางอย่างที่
พวกเขาทำผิดและพวกท่านก็จะปฏิเสธสิ่งนั้น

ใครที่เกลียดชังสิ่งนั้นเขาก็ได้เอาตัวเองพ้น
ความชั่วนั้นไปแล้ว

ส่วนผู้ที่ห้ามปรามสิ่งนั้นเขาจะปลอดภัย
แต่ทว่าผู้ที่ยินดีพอใจ(ต่อความชั่ว)และปฏิบัติ
ตาม(นั้นแหละคือพวกที่ผิด)”

บรรดาเศาะหาบะฮ์กล่าวว่า

โอ้ท่านเราะสูลุลลอฮ์เราจะลุกขึ้นสู้กับพวกเขา
ได้หรือไม่? ท่านตอบว่า “ไม่ได้
ตราบไต่ที่พวกเขา ยังคงละหมาด”

ความว่า “ศาสนา คือ
การตั้งเนื้อด้วยความจริงใจ”
พวกเรากล่าวว่ เพื่อใครละ?
ท่านเราะสูลตอบว่า “เพื่ออัลลอฮ์
เพื่อคัมภีร์ของพระองค์
เพื่อเราะสูลของพระองค์
เพื่อบรรดาผู้นำของปวงชนมุสลิม
และเพื่อสามัญชนทั่วไป” (บันทึกโดยมุสลิม
: ๕๕)

ไม่อนุญาตให้สอดส่องหรือติดตามความลับ
ของผู้นำ
หรือนำความตกต่ำในตัวของเขาไปตีแผ่
นำความผิดหรือความไม่ดีไปประจาน

และให้แนะนำตักเตือนในเรื่องดังกล่าวอย่าง
งลัษๆ เป็นการเฉพาะระหว่างท่านกับเขา

และในกรณีที่เขาได้กำหนดนโยบายที่เป็น
ความชั่วแก่ประชาชนพร้อมทั้งเปิดเผย
หากเขาทราบให้ชี้แจงเรื่องดังกล่าวแก่เขา
เป็นการส่วนตัว จนกระทั่งเขาเปลี่ยนแปลง
กลับเนื้อกลับตัว และปรับปรุงตัว
เมื่อเป็นเช่นนี้ให้สนับสนุนเขาต่อ
หากไม่เป็นเช่นนั้นให้ชี้แจงความชั่วดังกล่าว
แก่ประชาชน

เพราะเรื่องดังกล่าวนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่จะ
ต้องกล่าวตักเตือนแก่พวกเขา
และเป็นสิทธิของศาสนาที่ผู้ตักเตือนนับถือแ
ละศาสนาของคนอื่นๆ ด้วย

เพื่อว่าจะได้ไม่เปลี่ยนแปลงบทบัญญัติและ
ศาสนาอิสลาม

ซึ่งนี่คือความหมายของหะดีษที่ว่า

“การตักเตือนด้วยความจริงใจเพื่ออัลลอฮ์
เพื่อคัมภีร์ของพระองค์

เพื่อเราะสุลของพระองค์

เพื่อบรรดาผู้นำของปวงชนมุสลิม

และเพื่อสามัญชนทั่วไป”

และสิทธิของศาสนานั้นต้องมาก่อนสิทธิของ
คนอื่น

และผู้รู้นั้นจะต้องไม่ทำตัวออกห่างหรือปลีก
ตัวไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของประชาชนและสิ่ง
ที่เป็นผลประโยชน์สำหรับพวกเขา

ถ้าเขาคิดว่าตัวเองควรสมณะ
ก็ให้เขารู้ว่าแท้ที่จริงความสมณะนั้นเป็นสิ่ง
ที่น่าชมเชยยกย่องถ้ามันเกี่ยวกับเรื่องโลกส
วนตัวของเขาซึ่งเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์
ส่วนตัวของเขาคนเดียว
แต่ความสมณะจะไม่น่าชมเชยถ้าเป็น
เรื่องที่เกี่ยวข้องกับคนส่วนมาก
โดยที่เขาคิดจะปลื้กตัวหรือไม่ทุ่มเทเพื่อผล
ประโยชน์ของพวกเขาเหล่านั้น
เพราะฉะนั้น
เขาจะต้องให้การช่วยเหลือผู้ถูกกรรมถึงแ
ม้จะด้วยการบริจาคทรัพย์แค่น้อยนิด
และให้อาหารแก่ผู้ที่ยิวโหยแม้ว่าด้วยอินท
ผลัมเพียงผลเดียวก็ตาม
เพราะผู้รู้นั้นมีอำนาจบาปมีเป็นผู้นำทางจิตวิ

ญญาณ

การที่เขาได้ร่วมส่งเสริมปรับปรุงแก้ไขเรื่อง
ความเป็นอยู่ทางโลกของผู้คนทั้งหลายนั้นจะ
เป็นประตุ(สื่อ)ในการปรับปรุงแก้ไขในเรื่อง
ศาสนาของพวกเขาด้วย เพราะท่านนบี

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ไม่เคยทำงานแล้วเงยหน้าเพื่อหวังทรัพย์สิน
ในโลกดุนยา ถึงกระนั้น

ท่านก็ได้ทุ่มเทช่วยเหลือทาสหญิงที่ชื่อบะริ
เราะฮ์และคนอื่นๆ (โดยการไถ่ทาส)

ด้วยทองคำจำนวนหนึ่ง

และท่านได้เทศนาธรรมส่งเสริมเรียกร้องผู้
คนในเรื่องดังกล่าวนี้ด้วย

...

บทที่สิบสาม ญิฮาด

การญิฮาด (ต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์) ยังคงดำเนินต่อไปจนกระทั่งวันกิยามะฮ์ หุกุมของการญิฮาดจะไม่ถูกยกเลิกจากหน้าแผ่นดินแม้เพียงวันเดียวตราบใดที่อัลกุรอานยังอยู่

ญาบิรได้รายงานจากท่านเราะสูลุลลอฮ์ คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ท่านกล่าวว่า

«لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي يُقَاتِلُونَ عَلَى الْحَقِّ ظَاهِرِينَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ» [مسلم برقم 156]

ความว่า

“กลุ่มหนึ่งจากประชาชาติของฉันจะยังคงยี่

นหยุดต่อสู้บนสังฆกรรมและมีชัยเหนือศัตรูจนกระทั่งวันกียามะฮฺ” (บันทึกโดยมุสลิม หมายเลข ๑๕๖)

การญิฮาดเพื่อปกป้องจากการโจมตีและรุกรานของคนอื่น (ญิฮาด อัค-ดัลฟอ)

ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากผู้นำก่อน และเจตนาใดๆ

ของการญิฮาดจะไม่บรรลุผลนอกจากเพื่อขจัดและปกป้องจากอันตรายที่จะเกิดขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่วาญิบ

ถึงแม้ว่าจะเป็นการปกป้องเกียรติ หรือชีวิต หรือทรัพย์สินก็ตาม

ท่านเราะสูล คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวว่

«مَنْ قُتِلَ دُونَ مَالِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ أَهْلِهِ، أَوْ دُونَ دَمِهِ، أَوْ دُونَ دِينِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ» [أبو داود برقم ٤٧٧٢، والترمذي برقم ١٤٢١، والنسائي برقم ٤٠٩٥، وابن ماجه مختصرا برقم ٢٥٨٠، من حديث سعيد بن زيد، وقال الترمذي : هذا حديث حسن»

ความว่า

“ผู้ใดถูกฆ่าตายเพื่อปกป้องทรัพย์สินของตนเอง เขาจะตายชะฮีด

และผู้ใดถูกฆ่าตายเพื่อปกป้องครอบครัวของตนเอง หรือเลือดเนื้อของตนเอง

หรือศาสนาของตนเอง เขาจะตายชะฮีด”

(บันทึกโดยอบูดาวูด หมายเลข ๔๗๗๒

อัตติรมิซีย์ หมายเลข ๑๔๒๑ อัมมะซะอียี

หมายเลข ๔๐๙๕ และอิบนุมาญะฮฺโดยย่อ

หมายเลข ๒๕๘๐

จากหะดีษที่รายงานโดยสะอีด อิบน์ ซัยด์,
อັต-ติรมิซีย์กล่าวว่า เป็นหะดีษหะลัน)

และเป็นหะดีษที่มีบันทึกโดยย่อในเศาะฮี้ห
อัล-บุคอรี (หมายเลข ๒๓๔๘) และเศาะฮี้ห
มุสลิม (หมายเลข ๑๔๑)

จากหะดีษที่รายงานโดย अबดุลลอฮ์ อิบน์
อัมรฺ เราะฎียัลลอฮุอันฮุม่า

และจำเป็น (วาญิบ)

ต้องปกป้องจากผู้ที่โจมตีเกียรติ เลือดเนื้อ
(ร่างกาย) และทรัพย์สิน

ไม่ว่าผู้โจมตีนั้นจะเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาหรือ
ป็นมุสลิมก็ตาม ดังมีบันทึกในสุนัน อัน-
นะสาอีย์

ซึ่งกอบูสได้รับรายงานจากบิดาของท่านว่า

“ชายคนหนึ่งได้ไปหาท่านนบี
คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام พลันกล่าวว่า
“(จะให้ฉันปฏิบัติอย่างไรกับ)

ชายคนหนึ่งได้มาหาฉันเพื่อหวังในทรัพย์สิน
ของฉัน? ท่านกล่าวว่า

“จงตัดเดือนเขาให้รำลึกถึงอัลลอฮฺ”

ชายคนนั้นกล่าวต่อไปว่า

“หากเขาไม่สำนึก (จะให้ทำอย่างไร)?”

ท่านกล่าวว่า

“เจ้าก็จงขอให้ชาวมุสลิมที่อยู่รอบข้างเจ้าช
วยปกป้องเจ้าจากชายคนนั้น”

ชายคนนั้นกล่าวต่อไปว่า

“หากไม่มีมุสลิมคนใดอยู่รอบกายฉันล่ะ?”

ท่านกล่าวว่า

“เจ้าก็จงร้องเรียนให้ผู้ปกครองช่วยคุ้มครอง

งเจ้าจากชายคนนั้น”

ชายคนนั้นกล่าวต่อไปว่า

“หากผู้ปกครองอยู่ห่างไกลจากฉันล่ะ?”

ท่านกล่าวว่า

“เจ้าก็จงต่อสู้เพื่อปกป้องทรัพย์สินของเจ้า
จนกระทั่งเจ้า (ถูกฆ่าตายจน)

กลายเป็นหนึ่งในบรรดาชะฮีดวันอาคิเราะฮ์
หรือเจ้าสามารถปกป้องทรัพย์สินของเจ้า”

(บันทึกโดยอัน-นะสาอีฮ์ หมายเลข ๔๐๘๑,

อิบนุ อบีซัยบะฮ์ หมายเลข ๒๘๐๔๓,

อะหมัด หมายเลข ๒๒๕๑๔, และอัฏ-

ฎะบะรอนีย์ในมุอญั่ม อัล-กะบิร เล่ม ๒๐

หน้า ๓๑๓)

ส่วนการฎีฮาดประเภทจู่โจม (ฎีฮาด อัฏ-ฎะลั๊บ)

จำเป็นต้องมีเจตนาเพื่อเชิดชูศาสนาของอัลลอฮ์ให้สูงส่ง ดังมีรายงานจากอบู มุซา อัล-อัชอะรีย์ว่า

ชายเบดูอิน(ชนบท)คนหนึ่งได้ไปหาท่านนบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام แล้วกล่าวว่า

“โอ้ท่านเราะสูลุลลอฮ์

ชายคนหนึ่งได้ต่อสู้เพื่อหวังทรัพย์สิน

ชายอีกคนหนึ่งต่อสู้เพื่อหวังให้ได้รับการกล่าวขาน

และชายอีกคนหนึ่งต่อสู้เพื่อให้คนอื่นเห็นถึง

สถานะของตัวเอง (อยากทราบว่า) ผู้ใด

(ในบรรดาบุคคลสามประเภทดังกล่าว)

ที่ต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์?”

ท่านเราะสูลตอบว่า

«مَنْ قَاتَلَ لِتَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ أَعْلَى، فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ»
[البخاري برقم ١٢٣، ومسلم برقم ١٩٠٤]

ความว่า

“ผู้ใดที่ต่อสู้เพื่อให้ศาสนาของอัลลอฮ์เกิดความสูงส่ง

การต่อสู้ของเขาก็อยู่ในหนทางของอัลลอฮ์

” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ หมายเลข ๑๒๓,

๒๖๕๕ และมุสลิม หมายเลข ๑๙๐๔)

การญihadประเภทจู่โจมนี้จำเป็นต้องเชื่อฟัง

ผู้นำ ต้องรับฟังความคิดเห็น

และต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้นำในสิ่งที่ไม่

เป็นการทรยศหรือละเมิดต่อบัญญัติของอัล

ลอฮ์

มีระบุในหะดีษเศาะฮี้หว่า ท่านนบี
คือลัลลอฮฺอะลยฮิวะลัลลัม กล่าวว่

«مَنْ أَطَاعَنِي فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ، وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ عَصَى
اللَّهَ، وَمَنْ أَطَاعَ أَمِيرِي فَقَدْ أَطَاعَنِي، وَمَنْ عَصَى أَمِيرِي
فَقَدْ عَصَانِي» [البخاري برقم ٦٧١٨، ومسلم برقم
١٨٣٥ من حديث أبي هريرة رضي الله عنه]

ความว่ “ผู้ใดเชื่อฟังฉัน
ก็เท่ากับว่เขาได้เชื่อฟังอัลลอฮฺ
และผู้ใดทรยศต่อฉัน
ก็เท่ากับว่เขาได้ทรยศต่ออัลลอฮฺ
และผู้ใดเชื่อฟังผู้นำของฉัน
ก็เท่ากับว่เขาได้เชื่อฟังฉัน
และผู้ใดทรยศต่อผู้นำของฉัน
ก็เท่ากับว่เขาได้ทรยศต่อฉัน”

(บันทึกโดยอัล-บุคอรีห์ หมายเลข ๖๓๑๘
มุสลิม หมายเลข ๑๘๓๕
จากการรายงานของอบูฮูร็อยเราะฮฺ)

...

บทที่สิบสี่ การฟื้นฟูสภาพผู้ศรัทธา

เราจะไม่หุ้กมผู้ใดในหมู่ชาวมุสลิมว่าเป็นกา
ฟิรเนื่องจากการกระทำบาปของเขา
นอกจากบาปที่ถึงขั้นทำให้เป็นกาฟิรเท่านั้น
และส่วนหนึ่งของบาปที่เป็นกาฟิรคือ
การด่าทอและดูหมิ่นอัลลอฮ์

การด่าทอและดูหมิ่นอัลลอฮ์นั้นเป็นบาปที่ร้าย
แรงกว่าการตั้งภาคีต่อพระองค์

เนื่องจากผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์ไม่เคยลดสถานะของพระองค์ให้ต่ำลงเท่ากับสถานะของกอนฮิน

แต่ทว่าพวกเขาจะยกสถานะของกอนฮินให้เทียบเท่ากับสถานะของอัลลอฮ์ ดังคำตรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ تَأَلَّهَ إِنْ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ۙ ٩٧ إِذْ نُسَوِّكُمْ بِرَبِّ
الْعَالَمِينَ ۙ ٩٨ ﴾ [الشعراء: ٩٧-٩٨]

ความว่า “ขอสาบานต่ออัลลอฮ์

แท้จริงพวกเราอยู่ในการหลงผิดอย่างชัดเจน

เมื่อครั้งที่พวกเราได้ยกย่อง(กราบไหว้บูชา) พวกเจ้า(หมายถึงกอนฮินที่เป็นเจวิดทั้งหลาย

ย) เท่าเทียมกับพระเจ้าแห่งสากลโลก”
(อัซ-ซุอะรอฮ์ ๗-๙๘)

แต่ผู้ที่ด่าทอและดูหมิ่นอัลลอฮ์จะลดสถานะ
ของอัลลอฮ์ลงต่ำยิ่งกว่าสถานะของก้อนหิน
เสียอีก

การด่าทอและดูหมิ่นอัลลอฮ์เป็นการปฏิเสธ
ศรัทธาที่ร้ายแรง
และการปฏิเสธศรัทธาก็มีเพิ่มมีลดเหมือนกับ
กรณีของการศรัทธา
เช่นที่อัลลอฮ์ตรัสถึงการเพิ่มขึ้นของการปฏิเสธ
ศรัทธาว่า

{ إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ } [التوبة: ๓๗]

และพวกเขาคือผู้ที่หลงทางอย่างแท้จริง”
(อาล อิมรอน ๙๐)

การเพิ่มขึ้นและลดลงของการปฏิเสธศรัทธา
ไม่ได้หมายถึงว่าสามารถทำให้ผู้ปฏิเสธศรั
ทธาออกจากไปนรกได้
แต่หมายถึงจะถูกทรมานที่หนักหน่วงขึ้นหรือ
เบาบางลงเท่านั้นเอง

อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ
الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ﴾ [النحل: ๘๘]

ความว่า

“บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและสกิดกันหนทาง
ของอัลลอฮ์

เราจะเพิ่มการลงโทษแก่พวกเขาให้เหนือกว่าการลงโทษทั่วไป
เนื่องจากพวกเขาได้ก่อความเสียหาย”
(อันนะหฺลุ ๑๖:๘๘)

และเราจะไม่เป็นพยานหรือยืนยันผู้ใดอย่าง
เจาะจงว่าเป็นชาวสวรรค์หรือชาวนรก
นอกจากผู้ที่ได้รับการยืนยันจากอัลลอฮ์แล
เราะาะสุลของพระองค์เท่านั้น
และเราจะยืนยันผู้ใดที่เสียชีวิตในสภาพที่เ
ป็นผู้ศรัทธาว่าเป็นชาวสวรรค์
และผู้เสียชีวิตในสภาพที่ปฏิเสธศรัทธาว่า
เป็นชาวนรก

...

บทที่สิบห้า อุบุดียะฮ์

“อิสรภาพ” ที่แท้จริงนั้น คือ
 การหลุดพ้นจากทุกสิ่งที่เคยรพภักดินอกจา
 กอัลลอฮ์ ส่วนการเข้าใจความหมายของอิ
 สรภาพว่ามันคือการออกจากแนวทางของอัล
 ลลอฮ์
 นั้นเท่ากับหันมาตอบสนองตามอารมณ์ใฝ่
 ต่ำ
 และเป็นทาสบูชาตัณหาความอยากนั่นเอง
 อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ أَفَرَأَيْتَ مَنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ
 عَلَىٰ سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِ غِشَاوَةً فَمَنْ يَهْدِيهِ
 مِنْ بَعْدِ اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴾ [الجاثية: ٢٣]

ความว่า

“เจ้าเคยเห็นผู้ที่ยึดถือเอาอารมณ์ต่ำของเขา
เป็นพระเจ้าของเขาบ้างไหม?

และอัลลอฮ์ทรงทำให้เขาหลงทางด้วยความ
รอบรู้(ของพระองค์)

และทรงผนึกการฟังของเขาและหัวใจของ
เขา และทรงทำให้มีสิ่งบดบังดวงตาของเขา
ดังนั้นผู้ใดเล่าจะชี้แนะแก่เขาหลังจากอัลลอ
ฮ์ พวกเจ้ามิได้ใคร่ครวญกันดอกหรือ?”

(อัล-ญูซียะฮ์ ๒๓)

และผู้ใดเรียกร้องให้ผู้คนกระทำและพูดใน
ทุกสิ่งที่อารมณ์ของตนใฝ่หา -

เมื่อไหร่และตอนไหนก็ได้-

เช่นนี้แล้วหมายความว่าเขาได้ยอมรับการ

ภักดีของเขาต่ออารมณ์ใฝ่ต่ำและชัฏฏอนที่
อยู่ในตัวเขา

ด้วยเหตุที่ว่ามนุษย์นั้นถูกสร้างขึ้นมาในฐา
นะบ่าวคนหนึ่ง

เมื่อเขาปฏิเสธที่จะภักดีต่ออัลลอฮ์

เขาก็จะกลายเป็นผู้ที่ภักดีต่อสิ่งอื่นจากพระ
องค์โดยปริยาย

ถ้าหากว่าบนพื้นโลกนี้มีมนุษย์เพียงคนเดียว
ว อัลลอฮ์จะทรงไม่กำหนดบทลงโทษใดๆ

ให้กับเขาเลยไม่ว่าจะเป็นเรื่องการฆ่า

ปล้นสะดม หรือการชินา(ผิดประเวณี)

จะไม่มีคำสั่งให้เขาลดสายตาลงจากการมอ
งสรีระ ไม่กำหนดเรื่องการแบ่งมรดก

อีกทั้งพระองค์ทรงไม่กำหนดให้การชินา(ผิด

ดประเวณี) ดอกเบีย และอื่นๆ

สำหรับเขาเป็นสิ่งที่หะรอม(ต้องห้าม)

ทว่าการที่พระองค์ได้กำหนดสิ่งเหล่านี้ขึ้นมาเนื่องจากมีผู้อื่นนอกเหนือจากเขาอยู่ด้วย และเมื่อไหร่ที่จำนวนของผู้คนเพิ่มมากขึ้น กฎเกณฑ์การใช้ชีวิตร่วมกันก็ต้องละเอียด ขึ้นตาม(เพื่อการอยู่อย่างเป็นระเบียบและไม่ เอาเปรียบต่อกัน)

ถ้าหากในจักรวาลนี้มีดวงจันทร์เพียงดวงเดียว

อัลลอฮ์จะไม่ทรงกำหนดให้ดวงจันทร์เคลื่อน ไหวเป็นไปตามระบบอย่างที่เป็นอยู่ นี้ แต่ทว่าที่พระองค์กำหนดให้เคลื่อนไหวไปต ตามระบบเช่นนี้เพื่อให้สอดคล้องกับการเคลื่อน ไหวของดวงอาทิตย์ โลก

และดวงดาวต่างๆ ที่มีอยู่
และทุกครั้งที่จักรวาลนี้มีดวงดาวเพิ่มจำนวน
มากขึ้น ระบบต่างๆ
ก็จะเพิ่มตามเพื่อให้เป็นไปอย่างมีระบบและ
ระเบียบ

อัลลอฮ์ตรัสว่า

(يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ
مُسْحَرَاتٍ بِأَمْرِ اللَّهِ الْأَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ
الْعَالَمِينَ ٥٤) [الأعراف: ٥٤]

ความว่า “

พระองค์ทรงทำให้กลางวันคืนครอบคลุมกลาง
วันในสภาพที่กลางวันไล่ตามกลางคืนโดย
เร็ว และทรงสร้างดวงอาทิตย์และดวงจันทร์
และบรรดาดวงดาวขึ้น

โดยถูกกำหนดให้ทำหน้าที่บริการตามพระ
บัญชาของพระองค์
พึงรู้เถิดว่าการสร้างและคำสั่งทั้งหลายนั้น
เป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น
มหาบรุษุทธิ์อัลลอฮ์ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากล
โลก” (อัล-อะอรอฟ ๕๔)

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

﴿لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ
النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ۝ ๔๐﴾ [يس: ๔๐]

ความว่า “

ดวงอาทิตย์ก็ไม่สมควร(ไม่ถูกอนุมัติ)แก่มัน
ที่จะไล่ตามโกล์ดวงจันทร์
และกลางคืนก็จะไม่ล้ำหน้ากลางวัน

และทั้งหมดนั้นจะเวียนว่ายอยู่ในจักรราศี”
(ยาซีน ๔๐)

กฎเกณฑ์ต่างๆ
ของอิสลามนั้นมีขึ้นเพื่อจัดระเบียบและวางร
บบให้กับศาสนาและโลกใบนี้ ดังนั้น
ผู้ใดที่พาตัวเองออกจากกฎเกณฑ์ที่อัลลอฮ์
ได้กำหนดไว้

เป็นการสมควรที่เขาจะได้รับการลงโทษ

การหันเข้าสู่อิสลามนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นโดย
ดุชะฎี

ในขณะที่เดียวกันการออกจากอิสลามนั้นคือ
การตกศาสนา

﴿وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَن دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ (البقرة: ٢١٧)

ความว่า

“และผู้ใดในหมู่พวกเจ้ากลับออกไปจากศาสนาของเขา
แล้วเขาตายลงขณะที่เขาเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาแล้วไซ้
ชนเหล่านี้แหละบรรดาการงานของพวกเขาไร้ผล ทั้งในโลกนี้และปรโลก
และชนเหล่านี้แหละคือชาวนรกซึ่งพวกเขาจะอยู่ในนรกนั้นตลอดกาล” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ ๒๑๗)

ได้มีบันทึกในหนังสือเศาะฮี้หฺ อัล-บุคอรีย์
และอื่นๆ ว่าท่านนบี
คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม กล่าวว่า

«مَنْ بَدَّلَ دِينَهُ فَأَقْتُلُوهُ» [البخاري برقم ٢٨٥٤ من
حديث ابن عباس رضي الله عنهما]

ความว่า

“ผู้ใดที่เปลี่ยนศาสนาของเขา(ออกจากอิสลาม)
เช่นนี้แล้วก็จะประหารเขา”

(บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์ ๒๘๕๔

จากการรายงานของ อิบน์ อับบาส

เราะฎิยัลลอฮุอันฮูมา)

และการเคาะรฟักดีต่ออัลลอฮฺ คือ

จุดประสงค์หลักของการมีชีวิตอยู่ของสิ่งถูก
สร้างทั้งปวง ดั่งนั้น

ผู้ใดก็ตามที่อ้างว่าตัวเองมีสิทธิที่จะเลี่ยงออก
จากกฎเกณฑ์นี้ได้
ก็แสดงว่าเขาได้ปฏิเสธและไม่เชื่อว่าสิ่งนี้คือ
จุดประสงค์หลักในการมีชีวิตอยู่ของเขา
ในขณะที่เดียวกันที่เขาไม่อนุญาตให้ตัวเอง
ออกจากกฎระเบียบของโลก ประเทศ
และกฎหมาย
แต่กลับอนุญาตให้ตัวเองออกจากการเคารพ
ภักดีต่ออัลลอฮ์ กระจกนั้นหรือ !
ภาวะเช่นนี้เป็นการยอมรับลึกๆ
จากภายในว่า
จุดประสงค์หลักที่แท้จริงในการมีชีวิตนั้นเป็น
ในเรื่องที่ฟังไม่ขึ้น
หรือจุดประสงค์ที่ว่านี้ได้หายไปจากจิตใจ

องเขาเสียแล้ว

ในขณะที่อัลลอฮ์ได้ประกาศว่า

{ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ۝٥٦ } [الذاريات:
[٥٦]

ความว่า “และข้ามิได้สร้างญิน

และมนุษย์เพื่ออื่นใดเว้นแต่เพื่อเคารพภักดี
ต่อข้า” (อัซ-ซารียาต ๕๖)

และผู้ที่ทำให้มนุษย์และญินมีชีวิตอยู่บนโลก
นี้เพื่อให้เคารพภักดีต่อพระองค์ ก็จงทรง
ทำให้พวกเขา(มนุษย์และญิน)มีชีวิตอยู่ใน
ปรโลกเพื่อการตอบแทนความดีและลงโทษ
พวกเขา

ขออภัยตรงปรับปรุงสภาพของเราและบั้นปลายของเราด้วยเถิด

ขอพระองค์ทรงเคาะละวาตต่อท่านนบี
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام และผู้ตามท่าน

...

[๑]

ผู้ที่ถูกบังคับให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติหรือข้อกฎหมายของศาสนาเมื่อถึงบรรลุนิติภาวะตามที่ศาสนาได้กำหนด